

MLADÝ

Misionár

Jar 2014, ročník XX.

ČASOPIS
SEMINARISTOV
SPOLOČNOSTI
BOŽIEHO
SLOVA

2

WWW.MLADYMISIONAR.SK

Priatelia, začiatkom Veľkonočného obdobia budeme počut' slová evanjelia, v ktorých Mária Magdaléna prichádza k prázdnemu hrobu a hľadá Ježiša. Stretáva ho, no nespoznajúc svojho Pána žiada „záhradníka“, aby jej dal jeho telo, aby si ho mohla ešte raz uctiť a pochovať.

On sa jej dáva poznať a hovorí slová: „Už ma nedrž, ved' som ešte nevystúpil k Otcovi; ale chod' k mojim bratom a povedz im: Vystupujem k môjmu Otcovi a vášmu Otcovi, k môjmu Bohu a vášmu Bohu.“

Smutná a nešťastná Mária tak dostáva ako jedna z prvých poslanie, ktorým sa my kresťania chceme (ba dokonca máme) prihovoriť a pochváliť všetkým: Už ma nedrž, ale chod' k mojim bratom a povedz im ...

Slávnosť Veľkej noci by mala byť poznačená a preniknutá týmito slovami - nedrž si ma len pre seba, ale chod' a ohlás všetkým mojim bratom, že som vstal z mŕtvych a zachránil som vás! Nezomrel som a prázdny hrob i radosť všetkých mojich učeníkov, ktorí tomu uverili, ťa o tom presvedčí.

Priatelia, akú nádej máme? Akú radosť prežívame? Ako ohlasujeme Zmŕtvychvstalého? Odpovedzme si každý sám a potom konečne vyskočme, možno podobne, ako dievčatá na Veľkonočný pondelok, keď utekajú pred kúpačmi - a ohlásme svetu - Pán vstal z mŕtvych!

Aleluja!

ALELUJA!

ALELUJA

ALELUJA

ALELUJA!

ALELUJA!

ALELUJA!

ALELUJA

ALELUJA!

ALELUJA

Želám Vám
požehnané sviatky
Veľkej noci.

CESTA VIERY

názov: Vedieť sa darovať
svoje svedectvo
o misijnej činnosti
v Peru vám ponúka
Lucia Závodná
z komunity Cenacolo

SVEDECTVO

**názov: Moje povolanie byť
misionárom VERBISTOM**
diakon Juraj Cibula SVD
vám porozpráva
o ceste jeho
duchovného povolania

TÉMA - SLUŽBA

názov: Moja služba ...
pohľad na to, čo
zahŕňa služba
správcu a kaplána
Univerzitného
pastoračného centra
v Bratislave

2 ÚVODNÍK	24 SPRÁVA O PRAXI
4 ÚVAHA O ...	27 SVEDECTVO
7 MISIJNÁ KRAJINA	30 POVOLANIE
10 CESTA VIERY	32 TÉMA - SLUŽBA
16 SPRÁVA Z MISIÍ	37 SPRÁVY
19 REPORTÁŽ	39 HUMOR
20 ZO ŽIVOTA SV.ARNOLDA	40 HÁDANKA
22 PLAGÁT	42 FOTORIPORT

Mladý MISIONÁR

Ročník XX., č. 2
Vydávajú seminariști SVD
v Bratislave

Adresa:
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

e-mail:
mladymisionar@gmail.com
Internet:
www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:
P. Karol Bošmanský,
P. Igor Král, P. Ján Štefanec,
Fr. Juraj Cibula, Fr. Stanislav Orečný,
Fr. Tomáš Gerboc, Fr. Peter Fillo,
Fr. Tomáš Baleja, Fr. Martin Ligač,
Fr. Matej Reiner, Fr. Juraj Begany,
Fr. Donie Sequeira, Fr. Juraj Petrovič,
Fr. Milan Toman;

Jazyková úprava:
Lenka Adamčíková, Mária Kolčáková,
Vladimír Hanuliak;
Grafika časopisu:
Milan Toman SVD;
Grafika obálky a plagátu:
Tomáš Gerboc SVD;
Foto plagátu:
Archív SVD;
Foto obálky:
Lucia Závodná;
Kresba:
Michal Žák;

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

NAŠE „nepotrebujem ťa“ vs. BOŽIE „potrebujem ťa“

Text: Tomáš Gerboc SVD

Asi to poznáte. Máte skúšku, musíte zabrat', ale radšej by ste robili čokoľvek iné. Aj upratovali, aj vysávali, či vlastne úplne čokoľvek, len aby ste sa nemuseli učiť'. Aj ja som sa tak učil na jednu skúšku, konkrétne dogmatiku o Cirkvi (tzv. ekleziológiu). Vtedy som sa dostal k jednej časti, kde sa uvažuje o Cirkvi ako o Kristovom tele a kde Pavol píše: „Veď my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom“ (1 Kor 12, 13). Pavol hovorí krásne o dôstojnosti človeka, o tom, ako každý jeden z nás prichádza od Boha, je Bohom poslaný, ním vyvolený a ním chcený. I preto máme vytvárať puto jednoty, preto máme byť pred sebou navzájom i pred Pánom ako jedno spoločenstvo.

Pavol však vo svojich úvahách a myšlienkach či posolstve, ktoré adresuje do Korintu (a - povedzme si to od srdca - adresuje to aj mne dnes) pokračuje ďalej a píše: „No takto je mnoho údov, ale iba jedno telo. A oko nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa!“ Ani hlava nohám: „Nepotrebujem vás!“ (1 Kor 12, 20-21). A tu som sa pri učení zastavil. Nevedel som sa pohnúť ďalej (teda vlastne nechcel) v učení, ale ostal som visieť akoby vo vzduchoprázdne. Len som tak premýšľal.

Priatelia, asi ste už viacerí, možno i všetci, počuli kohosi na svoju adresu povedať: „Nepotrebujem ťa!“ Tieto slová znejú vždy drsne. Možno niekedy nenávisť-

ne, ba až nevraživo. Aký je ale náš postoj k obsahu týchto slov?

Cirkev, budovaná a chcená Bohom, sa má snažiť o jednotu. Ale jednota v sebe nesie povinnosť služby. Povinnosť pomoci a v neposlednom rade i povinnosť lásky. Ak by sme už lásku nechali bokom, ešte stále je tu povinnosť služby a pomoci. No nezažívame niekedy pravý opak? Nezažívame práve to, že svet sa svojou „podstatou“ mení na svet lásky, avšak s prímiesou sebalásky? Že služba naberá rysy zneužívania a že pomoc by mali vykonávať len tí, ktorí sú na to kompetentní, teda napr. Červený kríž, Charita, ale ja nie... lebo to je mimo mojich kompetencií, mimo mojich zručnos-

tí... a vlastne, a to je najhoršie a príčinou mnohého zla - mimo môjho záujmu? Často zakrývame svoj nezáujem za vznešené slová, ktorým dokonca časom sami začneme veriť. A, čo je ešte horšie - začneme ich žiť!

Položili ste si niekedy otázku, prečo vyzerá svet tak biedne? Prečo je tolko biedy, chudoby, zla, zloby, smútku, nešťastia, nelásky, klamstva? Možno sami vnímate, že veľká a vzácna postava Cirkvi, pápež František, neustále upozorňuje na to, aby sme mali otvorené oči, aby sme vnímali našich bratov a sestry. Aby sme im boli ochotní podať svoje ruky i svoje srdce. František nás upozorňuje na jeden z najväčších a najčastejších hriechov, ktorý je dnes medzi nami a, žiaľ, i medzi kresťanmi „in“. Viete, ktorý to je? No predsa egoizmus. Sebaláska. My všetci nosíme pred sebou jedno veľké zrkadlo a dívame len do neho. Neprekáza nám, že nevidíme pred seba, dôležité je, že seba samého vidíme v tom najlepšom a najkrajšom obraze. JA. JA sa stáva našim bohom. JA sa stáva, resp. asi už je, stredobodom nášho záujmu. A odtiaľ, priatelia, je už len kúsok k tomu, aby sme vyriekli slová „nepotrebujem ťa“. A odtiaľto vychádza každá zloba, s ktorou sme konfrontovaní. Ak sebaláska nahradí

lásku, potom už nie sme ochotní prijať službu v prospech iného (asi len ťažko by sme dokázali ako Mária povedať „fiat“), nie sme ochotní viac dať ako prijať (opakom a príkladom nám môže byť vdova zo Sarepty, ktorá dala Eliášovi z posledného, čo mala), každá námaha v prospech iného nám bude pripadať ako zbytočná a, naopak, základom bude snaha byť prvý! (Spomeňme si na žiadosť matky Zebedejových synov či spor o prvenstvo medzi Dvanástimi.) Ak by sme si teraz sadli a prechádzali Písmom, som si istý, že minimálne v každej jednej knihe Starého či Nového zákona nájdeme príklad toho, že aj v biblických časoch mali ľudia s týmto problém. Že jeden druhému hovorili: „Nepotrebujem ťa.“

My sme ale, priatelia, v období, ktoré sa nazýva veľkonočné a nesie v sebe veľký odkaz. Ním nám Boh odkazuje presný opak toho, ako si niekedy hovoríme my medzi sebou a dokonca i to, čo hovoríme Bohu. Keď Boh dáva svojho Syna na zem a ten sa potom obetuje na kríži, odhaľuje nám tajomstvo svojho srdca, v ktorom je napísané „POTREBUJEM ŤA.“ Ak by ma chcel niekto chytiť za slovíčka a tvrdiť, že Boh predsa nič nepotrebuje - súhlasím. Ale skúsme slová „potrebujem ťa“ prijať a chápať ako slová „túžim po tebe“. A náš pohľad sa isto hneď

AJ KEBY CELÝ
SVET NA TEBA
KRIČAL:
„Nepotrebujeme a“,
VTEDY SA
K TEBE SKLONÍ
NÁŠ PÁN
A DO UCHA TI
BUDE ŠEPKAŤ:
„Práve teba
potrebujem“.

zmení. Tak prečo sa potom hráme na väčších a mocnejších ako je Boh? On nikomu nehovorí „nepotrebujem ťa“, on nikoho dobrovoľne nevyučuje, nikoho nedáva na druhú kolaj - naopak, má záujem i o najväčšieho hriešnika. Dokonca i o mňa, aj o teba!

Preto v podobenstve o márnotratom synovi miluje otec mladšieho syna, zdalo by sa, že až viac - lebo vidí, že on potrebuje v danom momente viac lásky a viac prijatia ako starší syn. Neodháňa ho od vlastného domu, ale otvára mu svoju náruč a objíma ho. Mladší viac stratil, mladší zažil viac neprijatia a otec si isto uvedomuje, že ak by ho ešte aj on pokoril, asi by to bol koniec jeho života.

Náš Boh je Bohom, ktorý malého a raneného dvíha z prachu zeme a dáva mu dôstojnosť hodnú človeka. Tak prečo ja pokorujem brata? Prečo ja ničím sestru? Prečo sa dívam do zrkadla namiesto toho, aby som sa díval na svet?

Verím, mám veľkú nádej, že raz zmeníme svoje postoje, napravíme svoje srdcia

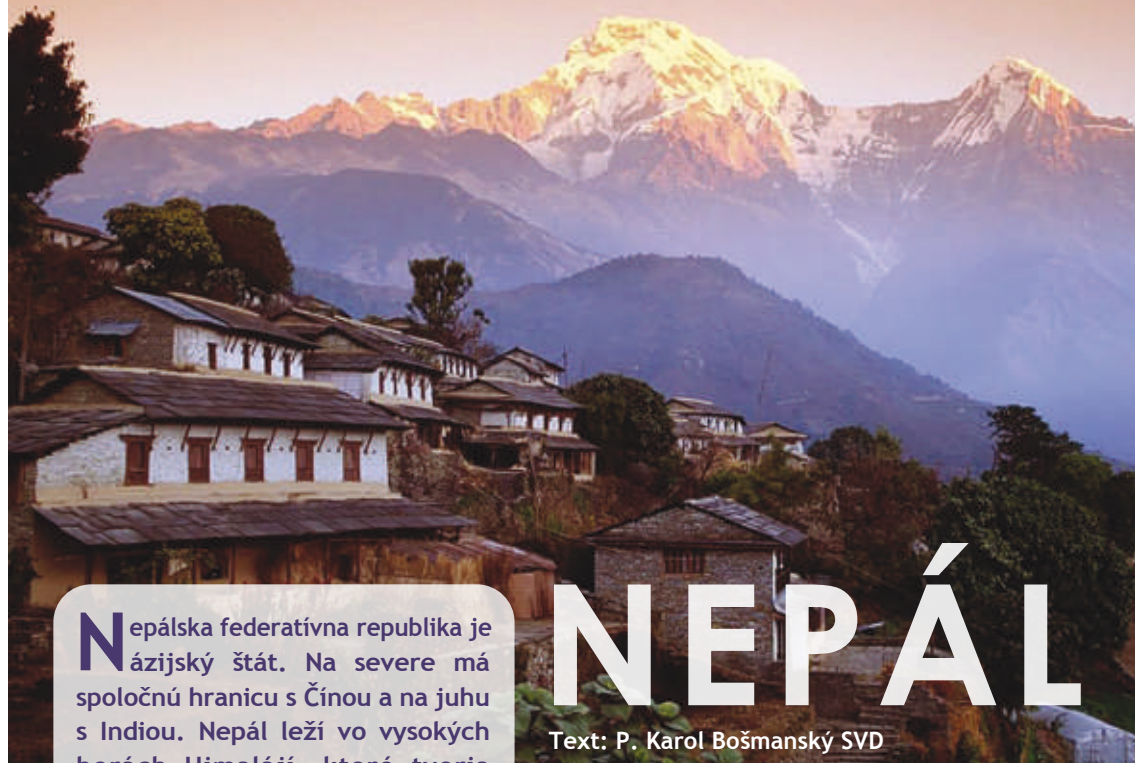
a naplníme ich láskou. Že naše slová budú druhému prinášať prijatie, a nie dištancovanie sa! Budú zo zeme dvíhať, a nie do prachu hádzať. Budú prinášať pokoj a zmierenie, úsmev, a nie zlosť, hnev, nenávisť či poníženie. O tom je predsa i obeta Krista na kríži - on sa ponížil, aby nás povýšil. Tak sa snažme aj my možno ponížovať, aby sme pozdvihli iných!

PS: Aj keby celý svet na teba kričal: „Nepotrebujeme ťa,“ ver, priateľu, že vtedy sa k tebe skloní náš Pán a do ucha ti bude šepkať: „Práve teba potrebujem ... Práve na tebe mi záleží... Teba mám rád! Ty si drahý môjmu srdcu!“

PS 2: Vidíš to „TY“ v predchádzajúcich vetách? Nauč sa ho používať. Vymeň „JA“ za „TY“ a uvidíš, čo sa stane...

Foto: weheartit.com

NEPÁL

Text: P. Karol Bošmanský SVD

Nepálska federatívna republika je ázijský štát. Na severe má spoločnú hranicu s Čínou a na juhu s Indiou. Nepál leží vo vysokých horách Himalájí, ktoré tvoria zároveň jeho severnú hranicu. V strednej časti krajiny je pásmo pohorí, ako aj úrodné nepálske údolia. V južnej časti krajiny sú nížiny a močiare, trávnaté savany a tropické džungle. Nepál by sme mohli nazvať aj „strechou“ sveta, nakoľko sa v ňom nachádza najvyššie pohorie na Zemi. Sú to Himaláje, kde leží najvyšší vrch Mount Everest (8 848 m nad morom). Na území Nepálu je najviac vysokých pásiem pohorí s výškou vrcholov, ktoré presahujú 6 000 - 7 000 m. Nepál má typické monzúnové klimatické podmienky s dvoma základnými ročnými obdobiami: sucho prevláda od októbra do mája a monzúny od júla do septembra.

Z dejín je zaujímavý vznik krajiny - už v roku 1768. Istý čas patrila krajina pod anglickú správu. Úplnú nezávislosť získala v roku 1923. Dňa 28. mája 2008 Ústavná rada Nepálu odhlasovala zrušenie 240-ročnej monarchie a vyhlásila Nepál za sekulárnu republiku.

Celková rozloha krajiny je 147 181 km², čiže má veľkosť trikrát väčšiu ako Slovensko. Celé územie Nepálu sa delí na 14 administratívnych zón, ktoré sa zas rozdeľujú na 75 okresov. Hlavné mesto je Káthmandu so 672 000 obyvateľmi. Úradný jazyk je nepáľčina. Na základe všeobecného sčítania obyvateľstva v roku 2011 sa uvádza 26,5 milióna obyvateľov, zahŕňajúcich rôzne etnické skupiny, rasy a kmene. Ide predovšetkým o Indo-iráncov, Tibetánov, Mongolov a Tibetobarmáncov. Tieto skupiny sa ďalej delia na rôzne etnické skupiny a podskupiny, ktoré žijú v jednotlivých regiónoch. Všetky tieto skupiny sú známe pod rôznymi menami, avšak sú hrdé na označenie Nepáľci. Je

známe, že Nepál patrí k jedným z najchudobnejších krajín sveta s vysokou negramotnosťou, ktorá sa uvádza na viac ako 60 %. Priemerná dĺžka života u mužov je 62 a u žien 63 rokov. Poľnohospodárstvo zamestnáva 81 % pracovnej sily, služby 16 % a manufaktúry 3 %. Miera nezamestnanosti je vysoká, preto si veľa Nepálcov hľadá prácu v okolitých krajinách. Aj keď Nepál patrí k najchudobnejším oblastiam na svete, z miestnych nepálskych ľudí vyžaruje radosť zo života, bezstarostnosť, energia, ako aj múdrosť.

Nepál je zároveň i krajina, v ktorej sa narodil Budha.

Hlavnými náboženstvami Nepálu sú hinduizmus a budhizmus. Okrem týchto dvoch náboženstiev je tu prítomné nízke percento stúpencom islamu, kresťanstva a džinizmu. Tieto náboženské skupiny žijú vedľa seba v pokoji náboženskej tolerancie.

Podľa oficiálneho sčítania (v r. 2011) sa v Nepále nachádzajú: hinduisti v počte 89,5 %, budhisti 5,3 %, islamisti 2,7 % a iní, medzi ktorých patria aj kresťania (2,5 %).

➔ Socha z hinduistickej svätiny Hanuman Dhoka v meste Kathmandu; hinduistickí mnísi

➔ Spoločná modlitba hinduistických žien za budúceho manžela a dlhý život.

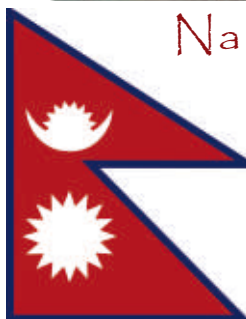

Jedinečnými architektonickými pamiatkami nepálskej kultúry sú majestátne chrámy a pagody. Či ide o pagody alebo chrámy, všetky vynikajú dokonalým remeselným spracovaním, rezbárskou prácou, kovotepectvom a kamennými sochami.

V polovici 18. storočia začali svoju misijnú činnosť v tejto krajine kapucíni. Počas svojej počiatočnej činnosti tu postavili kostol, ale po niekoľkých rokoch účinkovania misiu zanechali. Po dlhšej prestávke začali v krajine v roku 1951 pracovať jezuiti. Svoju misijnú činnosť zamerali predovšetkým na školy. Tie prvé otvorili v oblasti, kde sa vychovávali deti z hinduistických rodín, čo zaručilo misionárom dovolenie pobytu. V tom istom čase rehoľné sestry založili ďalšie školy v niektorých zónach. Tak sa v Nepále na niektorých miestach zriadila samostatná misia a v roku 1996 sa zriadila dokonca apoštolská prefektúra. To boli prvé známky misijnej činnosti v Nepále, ako aj prvé znaky určitého rastu.

Iným znakom bola stavba prvého oficiálne uznaného kostola v krajine, ktorý dokončili v roku 1995. V začiatkoch sem prišli pracovať aj sestry Matky Terézie, ktoré hneď po svojom príchode otvorili dom pre siroty a dom pre opustené deti. Ďalšie sestry zamerali svoju činnosť na starostlivosť o ženy - prostitútky, ktorým pomáhali objaviť svoju stratenú ľudskú dôstojnosť. Postupne sa v krajine budovali strediská, kde sa vykonávala starostlivosť o drogovu závislú mládež. V priebehu času sa zriadili ďalšie školy a výchovné ústavy. V Nepále, a vôbec v Ázii, sa Cirkev stretáva s prastarými náboženstvami a kultúrami. Takouto prekážkou je hinduizmus so svojou vysokou prevahou, čo sa týka počtu obyvateľstva. Postupom času tu Matka Tereza z Kalkaty otvorila dom pre kontemplatívne sestry, aby svojimi modlitbami podporovali rozmach misijnej činnosti v Nepále.

Ako uvádza kardinál Tomko, naša novodobá misia v Nepále je iba v začiatkoch, ale i napriek tomu sa pekne rozvíja. Treba len dúfať, že štátne hinduistické náboženstvo nespôsobí prenasledovanie kresťanov. Dnešní kresťania musia robiť na misijnom poli, čo je v ich moci. Výsledky sú v rukách Pána času a dejín.

Na okraj:

Vlajka Nepálu, už svojím tvarom výnimočná, sa skladá z dvoch nerovnako vysokých modrou farbou lemovaných pravouhlých trojuholníkov nad sebou (pôvodne to boli dva plamene nad sebou). V hornom trojuholníku je situovaná silueta mesiaca, v dolnom slnko, teda symboly budhizmu a večného kolobehu času.

Obraz mesiaca reprezentuje kráľovskú rodinu, slnko rodinu Ránov, ktorá mala v krajine moc do roku 1951. Zubatý tvar vlajky pripomína zároveň Himaláje, v ktorých Nepál leží. Vlajka však môže vyjadrovať aj pranie, aby krajina existovala tak dlho ako mesiac a slnko. Dnešná podoba vlajky je z roku 1962. Kombinácia karmínovej a modrej farby je typická pre nepálske náboženstvo aj umenie, karmínová je národná nepálska farba.

Vedieť sa darovať

Spracoval: Milan Toman SVD

Ked som vystúpila z lietadla a po prvý krát uvidela Peru, zdalo sa mi, že som v nejakom cudzom svete. Moje prvé kroky smerovali do chlapčenského domu Santualia, je to dom pre chlapcov z ulice, ktorí sú vo veku od 9 do 18 rokov. Nachádza sa v blízkosti mesta Lima. Dom mala komunita Cenacolo (Čenakolo) asi 4 roky, potom sme ho museli zatvoriť, nakoľko pozemok nebol náš. Tu som prvý krát videla realitu chudoby opustených detí, ktorú som predtým vnímala len v televízii. Všetko bolo pre mňa nové. Naši chlapci ma hneď začali učiť po španielsky. Tieto deti mali mnoho problémov a naša komunita sa im snažila pomôcť. Potom smerovali moje kroky do domu vo Via Salvador. Zo zeleného miesta som teda prešla na púšť k opusteným bábätkám.

Foto: Lucia Závodná

V predchádzajúcom čísle sme Vám priblížili cestu viery a duchovné obrátenie misijnej dobrovoľníčky Lucie Závodnej (32), ktorá pôsobí momentálne v Peru, v meste Via Salvador. Spolu s ďalšími členmi komunity Cenacolo sa tu už viac ako 8 rokov stará o nechcené bábätká z ulice. V rozhovore s Luckou pokračujeme a v nasledujúcich riadkoch Vám chceme priblížiť jej skutočne krásnu, no zároveň veľmi náročnú misiu.

Čo je hlavným poslaním vášho misijného domu v meste Via Salvador?

Via Salvador je našim prvým misijným domom v Peru, ktorý nám bol darovaný našim spolupracovníkom, pátrom Adriánom z Írska. Páter Adrián vystaval tento misijný dom spolu s mladými ľuďmi z ulice. Už osem rokov sa snažíme na tomto mieste vychovávať deti od narodenia až do dva a pol roka ich života. Momentálne máme v dome 25 detí o ktoré sa stará osem misionárov laikov a tri rehoľné

sestry, teda celkovo jedenásť ľudí. Deti máme rozdelené do troch skupín. Ja mám na starosti deti od 1,5 do 2,5 roka, v každej skupine sme dve. Služby v rámci skupinky si potom rozdeľujeme medzi sebou. Náš misijný dom vo Via Salvador je takým hlavným centrom našej komunity v Peru.

Akým spôsobom sa dostanú deti do vášho centra?

Ľudia ich nachádzajú na ulici, potom idú na políciu, ktorá odovzdá deti do štátnej opatrovateľskej služby, z tejto organizácie nám potom volajú či máme nejaké voľné miesto. Niektoré deti, ktoré majú viacej šťastia, idú priamo na adopciu do sveta. Pomerne veľa detí ide práve na adopciu. Avšak je tu jeden problém, všetci chcú malé bábätká, ktoré sú úplne zdravé. Stáva sa preto, že aj z adopcie nám pošlú naspäť viaceré deti, čo je trochu smutné. Naposledy nám vrátili 3 chlapcov, nie vždy je to jednoduché.

Spomínala si, že sa staráte o deti do 2,5 roka, čo sa s nimi deje po tom, keď dovŕšia tento vek?

Presne tak, u nás sú deti maximálne do 2,5 roka. Potom smerujú ich kroky do ďalšieho domu komunity, kde sú deti od 3 rokov až po 19 ročných. Ak majú túžbu ostať v komunite, po dovŕšení 19 roku svojho života, musia ísť do Argentíny. Naše deti nemajú často žiadnu inú rodinu okrem nás. Nemôžeme ich nechať len tak na ulici. Keď už vedia narábať s drevom, keď sa v našich domoch naučia starať o pole a hospodárstvo, idú do školy. Záleží na nich, aký smer si vyberú. Keď sú už starší a chcú pracovať, komunita im hľadá prácu. Nikdy ich nevyženie, naopak, neustále im pomáhame.

Ako financujete chod vášho domu?

Božia prozreteľnosť. Nevieť ako, ale my nekupujeme ani len plienky. Vždy nám ich niekto priniesie. Máme jednu krásnu modlitbu: Korunka k Božej prozreteľnosti, ktorú sa modlíme každý večer. Autorom je Sv. Giovanni Calabria.

Máte vo svojom centre aj nejakých kňazov?

Máme jedného skvelého kňaza, ktorý pochádza z Írska. Už som ho spomínala, ide o pátra Adriána. V Írsku vystupoval často v televízii a bol veľmi populárny. Okrem nášho domu postavil tento páter ďalších 5 kostolov, nemocnicu a škôlku. Momentálne má na starosti 3

kostoly a taktiež našu komunitu. Má teda veľmi veľa povinností, preto sa mu snažíme pomáhať. Sme súčasťou jeho farnosti. Keď sme nemali toľko detí v centre, tak som robila s deťmi v škole, modlili sme sa ruženec, pomáhali pri bohoslužbe. Naďalej radi pomáhame, ale momentálne máme v našom centre taktiež veľmi veľa povinností.

Môžeš nám teraz trochu priblížiť, ako vyzerá deň vo vašom dome?

Vstávame 5.45, o 6.00 máme spoločné Ranné chvály. O 7.00 sú raňajky a o 7.15 to už „frčí“, pretože začínajú všetky deti plakať. (smiech)

Začneme deti umývať, sprchujeme ich a krímime. O 9.30 majú deti desiatu. Potom zvyknú menšie deti od tej 10.00 na takú pol hodinku spať. No a samozrejme neustále prebaľovanie detí. Obed majú okolo 11.30. Okolo mňa je počas obeda 5 či 6 detí, ktoré naraz krímim. Na nič iné v tom momente nemá čas, musím byť totiž neustále pri deťoch. Za jeden mesiac použijeme tak 1500 plienok. (smiech) Potom idú deti znovu spať, taktiež väčšie deti, to znamená 2,5 ročné. Deti od 1,5 roka až do 2,5 roka majú samozrejme trochu iný program, ako batolať. Jeden deň pozerajú napríklad rozprávky, ďalší deň sme spoločne v kuchyni. Tak ich už od útleho detstva učíme variť, je to samozrejme škola hrou, no a každý deň začínajú väčšie deti v kaplnke, spoločnou rannou modlitbou. Náš deň skončí o polnoci, no a, ako to pri malých deťoch chodí, často o jednej v noci niektoré deti plačú, teda služba nekončí. (smiech)

Máte aspoň nejaký čas na odpočinok?

Jedno z našich pravidiel, či odporúčaní, je hodinová adorácia každý deň. Keď som bola zodpovedná za dom a videla som mladšie dievčatá, že nechodili na adoráciu, tak som u nich neskôr spozorovala, že mali po čase problém aj so službou. Ale najlepšie na tom

je, (smiech) že keď vojdeš do našej kaplnky počas adorácie, tak zbadáš všetkých chrápať (smiech). Je to tak, ale si pri Ježišovi, to je hlavné. No vždy ťa niekto zobudí, zvlášť keď niekto chrápe ako traktor. (smiech) Adorujem pred Pánom taktiež ráno, keď mám tú možnosť.

Tvoja misia už od začiatku spočívala v starostlivosti o nechcené deti, čo je určite služba veľmi náročná. Nerozmýšľala si niekedy nad tým, že to necháš tak a vrátiš sa domov?

Áno, začiatky boli veľmi ťažké. (smiech) Elvíra mi často vravievala, ty si veľmi pyšná. (smiech) Často som si vravievala v týchto ťažkých chvíľach: „Ja to nemôžem vzdať, nemôžem to len tak nechať. Keď to vzdám a vrátim sa domov, tak to vôbec nebude dobré. Musím kráčať vpred!“ Veľmi mi pomáhala modlitba. Nikdy v živote som neplakala viac ako na misiách, no nikdy som nebola viac šťastná ako na misiách. Často hovorím: „Križ sa mi stal milosťou.“ Moje pády, slzy, moje ťažkosti. To sú moja milosť. V týchto ťažkostiach sa formovalo moje srdce. Vidím ako ma Boh aj cez utrpenie premieňal, ako robil moje srdce citlivejším, vnímavejším. Začala som teda bojovať a chcieť tieto deti, ktoré mi Boh daroval. V Taliansku

➔ Dom našej komunity vo Via Salvador. V tejto štvrti nie je voda, každé ráno ju nosia mestské služby autom.

sa hovorí: **DOVERE (musieť) - VOLERE (chcieť)** - toto je princíp, ktorý ma posunul vpred. To, čo som musela robiť nasilu, sa stávalo rutinné a mechanické. Vôbec mi to nespôsobovalo radosť. Ako keby som mala nechúť k službe, netrápili ma až tak veľmi životy našich detí o ktoré som sa starala. Moje srdce však bolo iné, keď som si začala v srdci opakovať „VOLERE“, čo znamená „chcieť“. A pritom služba ostala rovnaká, nič sa nezmenilo navonok. Zmena sa však udiala vo mne. Zmenil sa môj pohľad. Zrazu ma zaujímal úplne všetko, čo a ako sa deje okolo mňa. Otvoril sa tak vo mne pohľad zodpovednosti, že som tu pre tie deti spolu ako mama a otec v jednom.

Je ešte niečo v tvojom živote, za čo vd'ačíš možno práve tvojej misijnej službe?

To najcennejšie, čo som dostala od misie, je odpustenie. Až na misii v Peru som našla priateľstvo môjho otca a mojej mamy. V roku 2008 prišla sr. Elvíra (zakladateľka komunity Cenacolo) a porozprávala som jej, aký mám problém s rodičmi. Vtedy mi len povedala: „Čo je, čo je (smiech), radosť, radosť! Napíš dva listy, jeden otcovi a jeden mame.“ V týchto listoch som dokázala po prvý krát povedať svojim rodičom ako ich mám rada, to som nikdy predtým nedokázala.

la. Pravda je, že som ich v minulosti rada nemala. Zrazu píšem: „Milý otec...“. Cítila som vtedy, že sa vo mne niečo zmenilo a to vďaka misii. Práve tu som pochopila, aké je ťažké byť otcom a matkou, ako je ťažké vychovávať deti. Cítila som sa strašne zahabbená, keď som v mojich začiatkoch služby robila presne to isté, čo som predtým sama odcudzovala. Až tu na misii som dokázala Bohu ďakovať taktiež za celú moju minulosť, za všetky ťažkosti a bolesti. Keď ma niekto počúva pri vydávaní môjho svedectva, že ďakujem aj za depresiu, hovorí mi: „Ty si ale hlúpa“ (smiech). A ja aj napriek tomu hovorím: „Ďakujem ti Bože za depresiu, za tie vzťahy ktoré som nikdy nemala, za to zlé, čo som robila.“ Ako to správne chápať? Prečo takto hovorím? Samozrejme, že som šťastná, že Pán ma uzdravil a že žijem nový život. Ale pri spomienke na moju minulosť hľadím na tú milosť Božiu, ktorá ma neopustila, ktorá ma priviedla ku komunite Cenacolo, kde som našla novú rodinu. Hľadím tu na dobrotu nášho Boha, ktorý ma nikdy neopustil. Odtedy som v komunite, všetci rodičia ma chcú adoptovať. Teraz mám strašne veľa bratov, sestier, matiek a aj detí. Som matka 80-tich detí. Ešte jedno moje obľúbené heslo ti prezradím: „Kam ideš, nájdeš.“ Kamkoľvek do sveta ťa komunita pošle, nájdeš dve základ-

KAMKOL'VEK DO SVETA Ā KOMUNITA POŠLE, NÁJDEŠ DVE ZÁKLADNÉ VECI A TO: eucharistiu a priate ov.

né veci a to: Eucharistiu a priateľov. To je to, čo nás spája: Eucharistia, modlitba a priateľstvo. Ak by ma poslali na misiu do Brazílie, viem, že môžem čakať eucharistiu a priateľstvo. A to je to krásne. A okrem toho, čo je pre mňa ešte tak skutočne nádherné? Boh ti odpovedá na tvoje vnútorné otázky. To, že som 10 rokov v komunite neznamená, že už som v úplnom poriadku. Musím naďalej veľa bojovať. Samozrejme, aj ja niekedy cítim samotu. Ale jedno viem, naučila ma to Eucharistia. A to, že keď sa rozdám, vtedy cítim, že som šťastná. Keď sa začnem zamotávať len do toho, ako sa cítim osamelá, do svojich negatívnych pocitov, keď sa uzatvorím do svojho malého sveta a nedarujem iným to, čo mám, tak nebudem šťastná. Na misiách som pochopila, práve cez list mojím rodičom, že môžeš byť dlho v komunite, ale keď neodhalíš ten koreň, v mojom prípade to neodpustenie, tak nenájdeš šťastie. Takto som spravila jeden malý -veľký krok, pre mňa neuveriteľný, začala som budovať môj vzťah s otcom

a mamou. Až potom som dokázala prijímať i samu seba. To bola moja cesta odpustenia. Krok za krokom. Niekedy chceme veci ihneď, ale čas od Boha nie je časom našim. Chceme často mnohé veci, bez obety a bez kríža. Ale bez toho to nejde, tým, že dokážem v živote prijímať aj utrpenie, ktoré život často so sebou prináša, tak aj tým, dokáže Boh premieňať moje srdce, formovať ho, premieňa moje oči, môj úsmev, moje uši. Učí ťa počúvať, byť viacej citlivejším, viacej odpúšťať, byť schopnejším pochopiť toho, kto sám práve prechádza utrpením. A ja tým prechádzam na misii každý deň.

Život so sebou prináša mnohé skúšky. Jakub však vo svojom liste píše, že Boh nás ničím zlým nepokúša (porov. Jak 1,13), on je darcom všetkých dobrých darov (porov. Jak 1,17), no vieme, že tým, čo milujú Boha všetko slúži na dobré, ako si aj sama krásne poukázala na túto pravdu vo svojom živote.

Mohla by si teraz našim čitateľom priblížiť trochu krajinu v ktorej pôsobíš? Ako vnímaš napríklad jej obyvateľov?

Peruánci, s ktorými sa stretávam, sú veľmi jednoduchí a veselí ľudia. Sú úžasní, keď ti opätujú priateľstvo, ale vo vzťahoch sú zo začiatku veľmi opatrní. Radi sa zabávajú, čo je vidno aj v ich živote viery. Krásne a inšpirujúce sú napríklad ich procesie. V mesiaci október konajú procesiu s obrazom Božieho milosrdenstva. Ale je to iný obraz, ako poznáme u nás. Ich obraz je spojený s udalosťou zemetrasenia v Lime, pri ktorom sa zrútilo veľké množstvo domov. Taktiež mnohé kostoly boli zemetrasením zničené. V jednom z nich však ostala stáť po tejto udalosti len jediná stena a to práve s týmto obrazom. Odvtedy sa stal súčasťou ich procesií. Taktiež majú veľkú úctu k svojim tradíciám.

A ako vnímajú oni tvoju prítomnosť?

Pozerajú na teba ako na „bielu“, myslia si o nás, že máme veľa peňazí. Sr. Elvíra nás

→ Michal z Trenčína je na misii v Peru od svojich 19-tich rokov.

Náš život je vzácny dar, a je na to, aby sme ho využili. Ak si ho necháme len pre nás, tento dar môžeme stratiť.

však učila, že my k nim nejdeme preto, aby sme im dávali len niečo materiálne, my im chceme dať predovšetkým úsmev.

Ako je to s kriminalitou v krajine, bola si niekedy v ohrození života?

Tie najťažšie chvíle pre mňa sú, keď zomrie niektoré z detí, napr. na rakovinu. Aj teraz máme 3 bábätká s touto diagnózou. No a kriminalita? Raz nás prišli okradnúť, keď som bola ešte v chlapčenskom dome, vtedy som si uvedomila, že môj život mi nepatrí.

Čo by si na záver odkázala našim čitateľom?

To aby sa nebáli otvoriť svoje srdce, lebo ak sa uzavrieme do seba, po čase zistíme, koľko času sme stratili. Náš život je vzácny dar, a je na to, aby sme ho využili. Ak si ho necháme len pre nás, tento dar môžeme stratiť. Každému želim, aby nemal strach darovať sa.

Alejandro pochádza z Peru a staráme sa o neho už viac ako 8 rokov. Keď k nám prišiel nevedel, že má ešte nejakú rodinu. Jeho ota mu zabili pred očami, matka mu zomrela, keď bol malý. Po dlhom čase sa nám podarilo nájsť taktiež jeho bratov.

Na záver ti chcem Lucka poďakovať za tvoje svedectvo, nech Pán rozmnožuje to dobro, ktoré je v tvojom srdci, nech požehnáva vašu misiu a naša nebeská Matka nech vezme pod svoj ochranný plášť všetky vaše deti. A teba, milý čitateľ, poprosím taktiež o krátku strelnú modlitbu za Luckinu misiu, nech sa tak dobro a požehnanie šíri zo všetkých strán. Vďaka :)

Podpora komunity Čenakolo v Peru, kde pracuje taktiež laická misionárka Lucia Závodná:
číslo účtu: 194-1617015-1-94 Banco de Crédito código: BCPLPEPL

Veľká noc v Indii

Text: Donie Sequeira SVD

Slávenie Veľkej noci v Indii je datované do obdobia pred nezávislosťou tejto krajiny - do obdobia, keď v Indii vládlo Britské impérium. Kresťanská komunita predstavuje v Indii okolo 2,5% obyvateľstva. Aj napriek tomu je Veľká noc slávená veľmi úctivo a s náboženskou dôležitosťou..

Slávenie tohto kresťanského sviatku je rovnako dôležité ako slávenia iných náboženstiev v tejto krajine. India je multináboženská a multikulturálna krajina. Vzhľadom na rozmanitosť v životnom štýle a prežívaní slávností, spôsob slávenia tohto kresťanského sviatku je rozdielny od oblastí a regiónu. S vlastnými zvláštnosťami súvisiacimi s rôznymi tradíciami je však jedno spoločné - veľká zbožnosť a slávnosťnosť.

V tomto článku by som však rád priblížil slávenie Veľkej noci v latinskom ríte, ktorý je odlišný od syro-malabarského a syro-malankarského rytu. Samozrejme, ani v Indii nie je oddelené slávenie Veľkej noci od jemu predchádzajúceho pôstneho obdobia. Na Popolcovú stredu Cirkiev v Indii začína prípravu na Veľkú noc. Veriaci v tento deň navštevujú kostoly a zúčastňujú sa Eucharistického slávenia s veľkou odovzdanosťou a úctou. Ľudia prijímajú z rúk kňaza znak kríža na čelo popolom, ktorý je pripravený vopred, spálením požehnaných palmových ratoleští z minulého roku na Kvetnú nedeľu. Aj v Indii je to veľký deň, zameraný predovšetkým na modlitbu a pôst.

Celé pôstne obdobie ja zamerané predovšetkým na jeho prežitie zmysluplným spôsobom. Je to príprava na stretnutie sa a pochopenie, či možno zakúsenie utrpenia Krista na vlastnom tele, pričom pomôckou pri tomto je zrieknutie sa vecí dobrých, ale nie potrebných pre život. Askéza je tak nie len súčasťou, ale predovšetkým prostriedkom, ako sa priblížiť Kristovi v jeho živote - v jeho utrpení. Zároveň je časom, kedy sa má naplno prejavíť solidarita a pomoc chudobným a núdznym. Ľudia sa v tomto období zriekajú mäsa, alkoholu a rôznych zhromaždení a slávení. Ušetrené peniaze odovzdávajú charitatívnym centráram alebo Cirkvi, ktorá ich potom sprostredkováva tým, ktorí ich potrebujú.

Súčasťou tohto obdobia sú aj púte na rôzne úmysly, duchovné obnovy, modlitba

krížovej cesty v spoločenstve alebo ako súkromnej pobožnosti. Cirkev má vlastnú pieseň (spev), ktorá sa spieva počas modlitby krížovej cesty (každý piatok) a pri slávení Eucharistie.

Počas Veľkého týždňa, na Zelený štvrtok, veriaci idú do chrámu i keď nie je štátom udelené voľno. V Eucharistii, ktorá je veľkou pripomienkou a aktualizáciou Poslednej Kristovej večere, sa koná i spomienka na umývanie nôh apoštolom samotným Kristom. Je to taktiež deň ustanovenia sviatosti kňazstva. Špeciálne sa prednášajú modlitby predovšetkým za kňazov. Po sv. omši nasleduje adorácia, ktorá trvá po celú noc až do rána.

Vo Veľký piatok, ktorý je ustanovený ako štátny sviatok, bývajú v kostoloch krížové cesty. Na dedinách býva slávená táto pobožnosť trochu odlišným spôsobom. Ľudia s krížom putujú od domu k domu. Utrpenie Krista je tak zvláštnejšie a výraznejšie, či hlbšie prijímané. Obrady sú v tento deň slávené o tretej hodine popoludní a súčasťou tohto slávenia je i vystavenie kríža osobnému ucteniu. Celý deň je slávený vo veľkej tichosti a poníženosti.

Nasledujúci deň, na Bielu sobotu, sa konajú obrady v noci. Najskôr je zapálený a požehnaný oheň, ktorý potom kňaz, ako ten, ktorý sprítomňuje v slávení Krista, prináša celému zhromaždeniu. „Kristus svetlo sveta“ je zvolaním, za ktorého vstupuje celý sláviaci sprievod do chrámu. Zmŕtvychvstalý Kristus je oslavovaný počas Eucharistie. Po jej slávení je medzi všetkými prítomná radosť a pokoj, ktorý so sebou prináša Zmŕtvychvstalý Kristus.

Na Veľkonočnú nedeľu sa pripravuje slávnostné jedlo, ktoré má zvýrazniť radosť a vďačnosť. Druh a štýl jedla závisí od rozmanitosti kultúr a jednotlivých oblastí Indie.

I keď ľudia v Indii nezdobia na Veľkú noc kraslice - veľkonočné vajička - je

možné si ich zakúpiť v obchodoch a následne nimi obdarovať deti. Taktiež sa v obchodoch predávajú veľkonočné zajačiky.

Zvláštnosťou je možno slávenie v Goe, bývalej portugalskej kolónii. V tomto malom štáte na západe Indie sa hrajú v mestách populárne hry, spievajú sa piesne, ľudia spoločne tancujú. Súčasťou tohto býva aj karneval, ktorý k sláveniu Veľkej noci v Goe neodmysliteľne patrí.

Okrem toho, môžeme povedať, že každý jeden z indických štátov má svoj vlastný jedinečný spôsob, ako veriaci slávia a zdieľajú svoju radosť zo vzkrieseného Krista.

Foto: telegraph.co.uk; thehindu.com

→ Križová cesta na Veľký piatok v meste Ahmedabad v štáte Kerala v Indii.

Text: Juraj Petrovič SVD

ROK 2014

Aj keď nám nie je ľahké priznať si to a najradšej by sme sa pozerali iným smerom, v našom živote je prítomná bolesť, pochádzajúca z narušenia našich vzťahov. Či si to priznáme, alebo nie, náš život sa skladá zo vzťahov a tie, v prvom rade náš vzťah k Bohu, veľkou mierou ovplyvňujú to, ako sme šťastní.

Rok 2014 bol vyhlásený za Rok Sedembolestnej Panny Márie, a to pri príležitosti 450. výročia prvého zázraku v Šaštíne a päťdesiateho výročia potvrdenia Sedembolestnej Panny Márie ako patrónky Slovenska.

Ako tieto dve veci navzájom súvisia? Práve vo vzťahoch, v situáciách, keď nás niekto nahnevá, zarmúti atď., si môžeme uvedomovať, že niečo nie je také, aké by malo byť. Ved' Boh každého povoláva k šťastiu. A to je pre nás motivácia, prečo pracovať na sebe a prečo pracovať celý život. Poznáme ale ten pocit, keď sa snažíme polepšiť zo všetkých síl, tak túžime v niečom byť lepší, až sa nám to stáva trápením. A výsledok je opačný.

CEZ BOLEŠŤ K ŠŤASTIU

/ ROK SEDEMBOLESTNEJ PANNY MÁRIE

Zabúdame, že to Božia milosť nás uschopňuje byť dobrými. Je potrebné s pokorou a v pokoji trpezlivo sa utiekať k Božej pomoci.

A to je aj dôvod, prečo naši biskupi využili spomenuté výročia ako príležitosť dňa 15. septembra na sviatok Sedembolestnej Panny Márie zveriť sa pod jej ochranu a znova sa zasvätiť jej Synovi. Ako nás vyzývajú, nemá to byť len formalita. Môže to byť pre nás pomoc v pokání, náprave toho, čo cítime, že nie je dobré, v obrátení sa k Bohu.

Jednak sa môžeme spoločne podporovať, pomáhať si navzájom a využiť sprevádzanie z radov rehoľníkov a kňazov. V tejto „duchovnej akcii“ sme jedno spoločenstvo - celá slovenská Cirkev. Po druhé, a to je ešte dôležitejšie, v tejto akcii sme už teraz pod záštitou Panny Márie. Ved' nebeská Matka určite bude vyprosovať milosť pre všetky naše snaženia, samozrejme dobré, a naše vzťahy, ak aj my budeme s dôverou a trpezlivo prosiť Pána o ich požehnanie na jej príhovor.

Okrem už spomenutého nám tento rok pripomína, aby sme nezabúdali na rozjímanie o Bolestnej Matke, ktorá všetky svoje bolesti, vrcholiace pochovaním jej božského Syna, odovzdala s dôverou Bohu, trpezlivo a

s láskou hľadajúc vždy jeho vôľu. Celý život odovzdaná do Božích rúk, veriac mu, že je láskavý a miluje nás, dokázala ešte pod krížom od svojho Syna, Boha, prijať nemalú výzvu: byť matkou nám všetkým. Aj my môžeme dať zmysel našim trápeniam tým, že ich podľa Máriinho príkladu prijmem, a tak sa staneme nielen sedembolestnými, ale aj sedemradostnými už tu na zemi a neskôr v nebi, a tiež ako ona byť nástrojom v Božích rukách, ktorý prináša jeho lásku a milosť k ďalším ľuďom.

Tak využime výzvy a ponuky tohto mariánskeho roka: pripravovať sa deväťmesačnou prípravnou novénou každý mesiac rozjímaním o jednej z bolestí Panny Márie, tiež modlitbou ruženca na konkrétny úmysel vo farnostiach, v rodinách a spoločenstvách. A, samozrejme, konkrétnymi skutkami na zmiernenie utrpenia našich blížnych, lebo ako hovorí sv. Pavol: „Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon“ (Gal 6, 2).

Prajem vám milostiplný Rok Sedembolestnej Panny Márie.

Foto: saletinirozkvet.webnode.sk

Sv. Arnold Janssen

štúdiá a príprava na sviatosť kňazstva

Spracoval: Juraj Begany SVD

Áno, takí boli moji rodičia. Nábožnosť, viera, úcta k Najsvätejšej Trojici a Duchu Svätému - to bol ich každodenný život. Oni boli tí, ktorí ma podporili a dovolili mi, aby som začal navštevovať rektorskú školu. Už na začiatku štúdií som si uvedomil, že táto škola je náročnejšia ako škola v Gochu. Každodenne som sedával nad ťažkými domácimi úlohami.

O pár rokov neskôr pán biskup Johann Georg z Münsteru otvoril v bývalom augustiniánskom kláštore chlapčenský seminár od tretej po ôsmu triedu. V nej som videl pokračovanie svojho povolania ku kňazstvu. Preto som sa rozhodol, že to skúsím a v septembri 1849 som bol na prijímacích skúškach do najnižšej triedy. Bolo to náročné. Polovica z nás, čo sme prišli, prepadla. Ale z Božej milosti mi Pán pomohol a ja som skúšku zložil. Ale vyskytol sa opäť problém. Moja rodina nemala dost' peňazí a táto škola bola finančne náročná. Ale vedenie ústavu si to všimlo a poskytlo mi zľavu.

Môj duchovný život pokračoval tým, že na konci toho istého mesiaca som po prvý raz prijal Eucharistiu v rodnom mes-

tečku Goch. V tom istom období som prijal aj sviatosť birmovania v meste Gaesdonck, kam som sa presťahoval. Bola to sviatosť, pri ktorej som prijal mnoho milostí.

škola v chlapčenskom seminári bola náročnejšia ako predošlá. Nestihol som prebrať celé učivo na rektorskej škole a práve ono mi chýbalo. V prvom ročníku som v porovnaní so svojimi spolužiakmi s námahou prechádzal ako posledný, ale do ďalšieho ročníka som nepostúpil. V štúdiách som naďalej pokračoval a táto lekcija neúspechu ma urobila opatrným na celý život. Začal som si uvedomovať hranice svojich schopností.

Mojím obľúbeným predmetom v škole bola matematika. Ale nedalo sa jej venovať naplno. Ešte ako študent som si zapísal: „Boli to roky, keď ma hrozivá skutočnosť nútila venovať sa nenávidenej filozofii. Boli to roky, v ktorých som túžil po čase, kedy sa budem môcť venovať svojej matematike.“

V roku 1855 som zmaturoval. Počas tohto obdobia som sa naučil využívať správne čas a v štúdiu ísť ku koreňu vecí. Po maturite som sa začal zaoberať otázkou, či ísť študovať teológiu a stať sa kňazom. Ale rozhodol som sa, že najskôr budem študovať matematiku a prírodné vedy, aby som neskôr ako kňaz mohol tieto predmety aj vyučovať. Preto som sa zapísal na filozofickú fakultu kráľovskej akadémie v Múnsteri a neskôr na univerzitu v Bonne. Počas štúdií som chodieval každé ráno na svätú omšu. A tak ako v Múnsteri, tak i v Bonne, som sa stal členom mariánskej kongregácie študentov.

Jedným z mojich úspechov v škole bola účasť v matematickej súťaži. Pracoval som na úlohe niekoľko mesiacov. Svoju prácu som odovzdal na veľkom fóliovom formáte - 26 stĺpcov latinského textu na viac ako 70 výkresoch. Prácu so mnou odovzdali ďalší dvaja študenti. Moje riešenie bolo správne, získal som prvé miesto a za odmenu som dostal 50 toliarov. Vďaka týmto peniazom som si mohol dovoliť prehladku Kolína spolu s otcom a výlet loďou po Rýne. Pre mňa i môjho otca to bol pekný zážitok.

Po ukončení skúšok na filozofickej fakulte som prešiel na teologickú. V posledných

semestroch pred vysviackou som zložil skúšky z anglického jazyka, hebrejčiny, náboženstva a chémie. Pred prijatím vysviacky na subdiakona a diakona som absolvoval duchovné cvičenia. Počas nich som si do notesu zaznamenal predsavzatia a prosby, ktoré som neskôr praktizoval aj so svojimi spolubratmi v Spoločnosti Božieho Slova: „Svätá omša v nedeľu bude vždy na chválu Najsvätejšej Trojice ako poďakovanie za stvorenie, vykúpenie a povolanie k zasvätenému životu. V pondelok obetujem svätú omšu na česť Ducha Svätého, ktorý je životom a oporou môjho ducha.“ A spolu so sv. Mikulášom Flüenským som hovoril: „Pane, odním odo mňa, čo ma delí od Teba, vezmi ma mne a daruj ma úplne Tebe.“

25. mája 1861 som prijal diakonské svätenie. Po ňom som zložil písomné a ústne skúšky z teológie a na sviatok Nanebovzatie Panny Márie 15. augusta 1861 som bol v münsterskom dóme vysvätený za kňaza, kde som o dva dni neskôr slávil svoje primície. Podľa vtedajšieho zvyku som doma v Gochu slúžil svätú omšu v tichosti vo všedný deň v kostole.

Vďaka Božej milosti som sa stal kňazom a odborným učiteľom pre matematiku a prírodné vedy, a to som ešte nemal ani 24 rokov.

„AK SME
ZOMRELI
S KRISTOM,
VERÍME,
ŽE S NÍM
BUDEME
AJ ŽÍŤ.“

RIM 6,8

PASTORAČNÝ ROK

v dome

MATKY

Pripravil: Gorazd Kohút SVD

Foto: archív SVD

„Vítam vás v dome Matky.“ Tieto slová boli adresované každý nedeľný večer študentom gymnázia v Šaštíne-Strážach počas tzv. večerného slovka. Svätý Ján Bosco svojim „slovkom“ (večernou modlitbou, ktorá obsahovala krátku, výstižnú myšlienku, ktorej poslanstvo sa malo stať súčasťou života poslucháčov) poďakoval spolu s jeho zverencami Pánu Bohu za uplynulý deň. Počas mojich stredoškolských štúdií sa nám „slovkom“ prihovárať páter direktor v prítomí Národnej Baziliky Sedembolestnej Panny Márie. Slová „byť v dome Matky“ sa mi uložili tak do mysle ako i do srdca.

Aký súvis možno nájsť medzi mojou pastoračnou službou v Nitre na Kalvárii a večerným „slovkom“, ktoré mi bolo často adresované v šaštínskej bazilike? Spoločným menovateľom je práve „dom Matky“. 8. septembra minulého roku, v deň obnovenia rehoľných sľubov, sa mojím domovom stal práve Misijný dom Matky Božej na nitrianskej Kalvárii.

Z KAŽDÉHO STRETNUTIA
SO ŠTUDENTAMI
ODCHÁDZAM SILNO
POVZBUDENÝ ICH
TÚŽBOU ŽIŤ PRE NIEČO
VIAC, NEDAŤ SI VZIAŤ, ČO
MÁ PRE NICH HODNOTU,
NEOPUSTIŤ TIE VZÁCNE
SNY, KTORÉ SA S BOŽOU
POMOCOU MÔŽU STAŤ
REALITOU V ICH ŽIVOTE.

Kalvária je pre mňa od detstva vzácnym miestom. S rodinou som toto miesto často navštevoval. Misijný dom a nad ním lúnia zastavení krížovej cesty, augustová púť k Nanebovzatej Panne Márii, zástupy pútnikov, putujúcich zo širokého okolia... Všetci majú niečo podstatné spoločné: túžia prísť a zopár vzácných chvíľ pobudnúť tam, kde sa budú cítiť ako doma, v dome Matky. A práve takto sa začala i moja pastoračná prax - s vedomím, že kde je Matka, tam je ozajstný domov.

Vzácnym pokladom Misijného domu na Kalvárii sú pátri - seniori zo Spoločnosti Božieho Slova, ktorí tu prežívajú jeseň svojho života. Je pestrá, farebná, prítlačlivá. Je dôkazom toho, že títo pátri prežili každý okamih čo možno najviac naplno, aby bol požehnaním pre nich i pre tých, ku ktorým boli poslaní. Sú pre nás mladších spolubratov studnicou múdrosti. Veľmi ma oslovuje ich vnútorný pokoj, srdečný úsmev, úprimná vd'ačnosť i za tú najdrobnejšiu pomoc. Dovolím si nazvať ich hviezdami verbistického neba. Aj vďaka nim boli moje prvé dni na Kalvárii požehnaným štartom do roka pastoračnej aktivity.

Spoznať bližšie život tu vo farnosti je možné viacerými spôsobmi: skrze spolubratov, ktorí sú aktívne začlenení do pastoračie - takto je možné navštevovať napr. komunity našich misijných sestier SSpS a SSpSAP. Vnímam ako veľký dar možnosť čerpať inšpiráciu pre duchovný život aj od iných rehoľných komunít. Ďalším spôsobom, ako sa priblížiť domácim, je jednoducho prísť medzi nich, byť účastný na aktivitách, ktoré rozkvitajú vďaka ich úsiliu, iniciatíve. A takých aktivít je tu požehnané. Nemožno byť všade, no nácviky spevu, biblické stretnutia, adventné a pôstne duchovné obnovy... - to sú pre mňa vzácne chvíle, ktoré prežívam v kruhu kalvárskej mládeže. Ako katechét vyučujúci predmet náboženská výchova prichádzam tiež k iným mladým, ktorí sa delia o svoje očakávania, radosti i obavy. Z každého stretnutia s nimi odchádzam silno povzburdený ich túžbou žiť pre niečo viac, nedať si vziať, čo má pre nich hodnotu, neopustiť tie vzácne sny, ktoré sa s Božou pomocou môžu stať realitou v ich živote. Pevne verím, že sprevádzaní modlitbou budú títo mladí stále viac Kris-

→ Moji študenti.

tovou tvárou, vyžarujúcou radosť zo života, tvárou súcitu, lásky, prijatia seba samých i ostatných.

Ak by som chcel opísať bežný deň pastoračného asistenta, myslím, že by pozostával z veľkého počtu drobných činností. Snáď i preto tu na Kalvárii čas kráča mĺčovými krokmi. Je to ale čas pre mňa vzácny a požehnaný. A to vo veľkej miere vďaka spolubratom - verbatimom, misijným sestrám SSpS, zamestnancom misijného domu a v neposlednom rade našim farníkmi, ktorí sú obetaví, priateľskí, nábožní. Pevne verím, že je to tak i preto, že dom Matky je ich skutočným domovom.

→ Mládež z Kalvárie na farskom plese.

Moje POVOLANIE

byť misionárom VERBISTOM

Byť raz misionárom - to som nevnímam ako svoje povolanie od malička. Táto cesta sa pre mňa začala rysovať až keď som mal 22, možno 23 rokov.

Pripravil: Juraj Cibula SVD

Momentov, ktoré ma priviedli až k zasvätenému životu bolo viacero. Táto cesta sa postupne vyvíjala. Pochádzam z katolíckej rodiny, kde sa praktizovala viera, môžem povedať, celkom tradične. Rodičia mi odovzdali základ kresťanskej viery spolu so starými rodičmi. Vyrastal som v 7 člennej rodine. Prešiel som rôznymi fázami v živote, či už to bolo obdobie navštevovania základnej školy, počas ktorej som sa dostal k miništrovaniu. Ďalej to bola stredná škola, počas ktorej som zase prestal miništrovať. Bolo to zaujímavé obdobie. Teraz vnímam, že som vtedy začal byť dosť drzý. Naďalej som chodil do kostola, avšak už len v nedele, sviatky a prvé piatky.

Keď som nastúpil na základnú vojenskú službu, išiel som v tejto drzosti (nie len voči ľuďom, ale aj voči Bohu) ešte ďalej. Chcel som sa prispôbiť svojmu okoliu, tak som sa začal správať dosť odlišne od toho, k čomu ma viedli moji rodičia, či naša viera. Stával som sa podobný ľuďom a prostrediu, v ktorom som sa nachádzal. To mi zostalo aj vtedy, keď som sa vrátil z vojny a začal som pracovať. Po dvoch rokoch som si však začal klásť dôležitú, v mojom živote ozaj dôležitú otázku - „Čo ďalej so životom?“ Pomocou k tomu mi bola aj moja starká, ktorá mi stále hovorila, aby som so sebou už niečo robil. Ja som si uvedomoval, že chcem mať dobrú manželku a rodinu. A ako ju získať? -

no, asi tak, že sa za ňu začnem modliť. A práve v tomto momente začal môj duchovný rast. Síce po dlhej prestávke, ale opäť som sa začal skutočne modliť. Každý večer - za dobrú manželku. Najskôr to bola len modlitba „Otče náš“ potom aj „Zdravas Mária“. Postupne som k týmto modlitbám pridal i jeden desiatok Ruženca, no a potom dokonca celý. Nebolo to rýchle, táto „fáza“ trvala aj dva roky. Postupne som začal častejšie navštevovať kostol, prijímal som Eucharistiu a vyznával hriechy vo sviatosti zmiernenia. Menil som sa. Ako som tak častejšie chodil na sv. omše, poprosili ma, aby som niekedy prečítal čítanie. To nebolo ľahké, mal som trému. Časom ma „ukecali“ aj na miništrovanie, lebo nemal kto miništrovať. A tak sa začalo vo mne čosi ozývať. Nevnímam som to nejako silno, ani násilne, ale vnímam som, že sa čosi

➔ Rodinné foto po diakonskej vysviacke.

deje. Nad'alej som premýšľal nad životom v rodine, modlil som sa, no zároveň som si uvedomil, že toto moje „čakanie na dobrú manželku“ by nemalo byť len o modlitbe a založených rukách. Vedel som, že baba, akú som si vysníval, mi nespadne z neba a nezaklope u nás na dvere so slovami „ja som tvoja dobrá manželka, chceš byť mojím manželom?“

Toto obdobie bolo pre mňa zaujímavé a dôležité i z ďalšieho dôvodu. Bol to čas, kedy som sa začal venovať bicyklovaniu. Navštevoval som sám alebo s kamarátmi rôzne pekné miesta, okrem iného aj púte, ktoré sa konali v okolí. Stará mama, ktorá mi bola blízka, bola z roka na rok slabšia a potrebovala už našu pomoc. Často som k nej chodieval sám, či s rodičmi, súrodencami a pomáhali sme jej. Pri nej som sa naučil variť a niečo sladkého upiecť. Predovšetkým to ale bola škola nezištnej pomoci a trpezlivosti.

Pracoval som v podniku - fabrike, kde sa vyrábala a kompletizovala nábytok. Toto obdobie ma naučilo flexibilitu, možno aj tvrdosti. Taktiež pokore, znášaniu krivdy, zdieľaniu radosti i starostí, bolo to pomalé dozrievanie. Práve s prácou je spojená aj jedna dôležitá, pre mňa dôležitá vec. Do práce som chodieval na bicykli. Bolo to

približne sedem kilometrov. Jedného dňa v decembri som šiel taktiež do práce. Padol som však a zlomil som si ruku. Bol som doma na PN-ke. Kým ostatní kolegovia museli čerpať medzi sviatkami dovolenky, tá moja ostala nedotknutá. (A Boh vedel prečo. Využil som ju neskôr, v lete, keď som šiel na Svetové dni mládeže /SDM/ do Kolína nad Rýnom a po nich ešte na stretnutie pre chalanov.)

V dňoch, kedy som toho moc nenarobil, ved' so zlomenou rukou sa toho veľa nedá, som si začal čítať Písmo. Neskôr i životopisy svätých, Katolícke noviny a rôzne časopisy. Ešte viac som navštevoval starú mamu a trávili sme čas spolu.

Pred SDM som bol aj na prípravných stretnutiach. Na jednom takomto som sa zapojil do workshopu o misiách. Workshop bol zaujímavý a viedol ho páter Ján, ktorý bol taktiež oslovujúci. Opäť som sa sním stretol v Levoči, na púti, kde ma pozval na stretnutie pre chalanov, hľadajúcich a rozlišujúcich svoje povolanie.

Na SDM som spoznal veľa mladých ľudí. Oprášil som svoje priemerné jazykové schopnosti a úplnou „náhodou“ som sa zúčastnil jedného projektu v oblasti sociálnej práce. Svoju službu sme konali v Erfurte. Tá spočívala v presádzaní stromčekov pre

jedného pána, ktorý ich pestoval a neskôr predával. Výťažok z nich posielal ako svoj príspevok na misie.

Takýmto spôsobom sme vtedy aj my, i keď celkom nečakane, pomohli ľuďom v chudobných krajinách. A keď sa takto pomaly spätne pozerám, to všetko boli malé kroky, ktorými som kráčal v ústrety Pánovi. Po tomto všetkom sa začal meniť môj pohľad na ďalší život. Objavila sa v ňom možnosť duchovného povolania. Už o rok som si podal prihlášku k verbistom, nakoľko som začal vnímať, že Boh ma vedie k tomu, aby som išiel k iným ľuďom a pomáhal im ohlasovaním radostnej zvesti o Kristovi.

UŽ SOM NEHCEL BYŤ LEN
MINIŠTRANTOM,
ALE UVEDOMOVAL SOM SI,
ŽE PRI OLTÁRI JE JEDNO
VÝNIMOČNÉ MIESTO

→ Počas noviciátu vo Vidinej.

Už som nechcel byť len miništrantom, ale uvedomoval som si, že pri oltári je jedno výnimočné miesto - a to patrí kňazovi. Aj ja som mal túžbu, stať sa kňazom. Nie všetci prijali toto moje rozhodnutie, ale mnohí sa z neho tešili. A ja som sa snažil pripraviť sa na prijatie tohto veľkého daru. Daru povolania. Daru prítomnosti Boha v mojom živote. Daru služby pre iných.

***

Môj prvý školský rok

→ Diakonská vysviacka.

„Listy“ na strome nášho povolania

Milí priatelia, v posledných dvoch číslach nášho časopisu sme uvažovali o povolani, ktoré sme prirovnali k ovocnému stromu. „Duchovnú analýzu“ nášho povolania sme začali koreňmi každého Bohom darovaného povolania, ktorými sú dôvera a vernosť Bohu. Skrze ne sa zakoreňujeme v Bohu a žijeme z neho a s ním. Z koreňa vyrastá stonka, ktorou je v povolani modlitba a sviatosti. Predovšetkým skrze tieto dva prvky si budujeme osobný vzťah s Bohom. A keďže on je darca každého povolania, každého človeka pozýva do dôverného vzťahu s ním, aby sa jeho povolanie rozvíjalo a aby prinieslo úrodu.

V tomto čísle sa v našom spoločnom zamýšľaní nad povolaním ako nad ovocným stromom presunieme **od stonky k listom**. Tak ako korene a stonka, i listy majú pre strom životne dôležité funkcie. Pamätáte si ešte zo školy, ktoré to sú? Pozrime sa aspoň na tie najdôležitejšie. **Listy:**

1.) prijímajú svetlo a vytvárajú pre človeka taký dôležitý kyslík;

2.) umožňujú odparovanie nadbytočnej vody spolu s minerálnymi látkami;

3.) sú pre stromy (a rastliny vôbec) dýchacím orgánom.

Keď sme si pripomenuli hlavné úlohy listu, môžeme sa teraz zamyslieť: čo sú to tie „listy“ v našom povolaní? Musí to byť niečo, čo prijíma Božie svetlo a vytvára pre druhých zdravú atmosféru („kyslík“), čo nám umožňuje „odpariť“ to nadbytočné („vodu s minerálmi“), čo aj nám samým umožňuje dýchať. **Čo myslíte, čo to môže byť?** Myslím, že budete súhlasiť, keď si pod „listami“ nášho povolania predstavíme **pokoj a veselosť**.

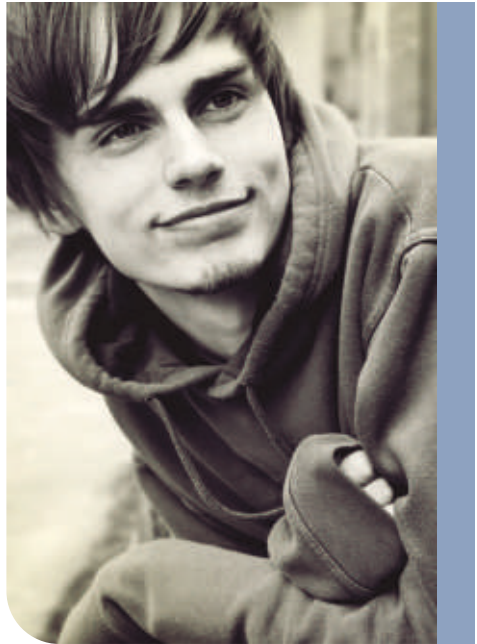
Každý z nás potrebuje prežívať **pokoj**,

lebo kde je pokoj, tam sa cítime dobre. A nielen, že sami chceme žiť v pokoji, ale túžime pokoj okolo seba aj prinášať, aby sa aj druhí cítili v našej blízkosti dobre. Túžime teda pokoj nielen dýchať, ale ho aj okolo seba vytvárať. Toto však dokážeme len vtedy, keď žijeme s Bohom, ktorý je našim svetlom. Pán je totiž darcom a tvorcom pravého pokoja. Ježiš nám hovorí: „**Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva**“ (Jn 14,27a). V Matúšovom evanjeliu môžeme vidieť, že Ježiš blahoslavi tých, čo šíria pokoj (porov. Mt 5,9). Svätý Pavol si potrebu pokoja v kresťanskom povolaní silno uvedomoval. Kolosanom napísal: „**A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj. Preň ste aj povolaní v jednom tele. A buďte vďační!**“ (Kol 3,15). Ježišov pokoj je opravdivý a trvalý pokoj. Pokoj, ktorý nás upokojuje a učí slobodne žiť - pokoj, ktorý je potrebný pre rast nášho povolania, ako sú listy potrebné pre rast stromu.

Spolu s pokojom je pre naše povolanie veľmi potrebná **veselosť**. Veselosť nám tiež pomáha dýchať, pomáha nám zbaviť sa „nadbytočných či nepotrebných látok“, na-

„Ten, kto žije s Bohom,
je ako strom zasadený pri vode
– jeho lístie nikdy nevädne.

(porov. Ž 1, 3 a, c)

pätia i únavy. Tiež ju potrebujeme aj vytvá-
rať, aby aj iní mohli žiť v našej blízkosti. Bez
veselosti by boli naše životy pochmúrne
a pusté. V Knihe Sirachovcovej sa píše:
„Znakom dobrého srdca je veselá tvár.
[...] Veselosť srdca - to je život pre člove-
ka“ (Sir 13,32a; 30, 23a). A ako to bolo pri
pokoji, tak je to aj pri veselosti či radosi -
pravú veselosť, skutočnú radosť dáva len
a jedine Boh. Ježiš nám to potvrdzuje: „Ak
budete zachovávať moje prikázania,
ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam
prikázania svojho Otca a ostávam v jeho
láske. Toto som vám povedal, aby vo vás
bola moja radosť a aby vaša radosť bola
úplná“ (Jn 15,10-11). On nám dáva nie
nejakú prechodnú radosť, ale úplnú radosť,
a tú nám nik nevezme (porov. Jn 16,22; 17,13).

Zo zdravých koreňov vyrastie zdravá
stonka, ktorá sa rozkonári a na jej konároch
vypučia zdravé listy. Ak naše povolanie za-
koreníme v Bohu, v dôvere a vernosti, ak
našu stonku budeme živiť modlitbou
a sviatosťami, na konároch stromu nášho
povolania vypučia listy, ktoré budú dý-
chať a prinášať pokoj a veselosť. V pokoji
a veselosti prečkáme aj ťažké a napäté
chvilie.

**Vedeli ste, že listy sú nevyhnutné pre
vznik kvetov?** Ak teda naše povolanie ne-
vypučí do listov, strom nášho povolania ne-
prinesie ani kvety, a tak ani plody. Preto sa
vždy treba starať o celý strom. Dobre sa te-
da starajme o svoje povolanie, aby sa moh-
lo ukázať v celej kráse.

Drahí bratia a sestry v Bohu, Darcovi
každého povolania. Zo srdca prajem a vy-
prosujem, vám i sebe, aby sme svoje povola-
nie žili v Božom pokoji a veselosti a aby
sme Boží pokoj a veselosť okolo seba šíрили.
Nech nás k tomu inšpirujú slová svätého
apoštola Pavla Filipanom, ktoré píše síce
z väzenia, no prežívajúc Boží pokoj a ve-
selosť: „*Ustavične sa radujte v Pánovi!
Opakujem: Radujte sa! Vaša miernosť
nech je známa všetkým ľuďom. Pán je
blízko. O nič nebudte ustarostení. Ale vo
všetkom modlitbou, prosbou a so vzdá-
vaním vďaka prednášajte svoje žiadosti
Bohu. A Boží pokoj, ktorý prevyšuje kaž-
dú chápacosť, uchráni vaše srdcia a va-
še mysle v Kristovi Ježišovi. Napokon,
bratia, myslite na všetko, čo je pravdi-
vé, čo je cudné, čo je spravodlivé, čo je
mravne čisté, čo je milé a čo má dobrú
povesť, čo je čnostné a chváľiteb-
né! Robte to, čo ste sa naučili, prijali,
počuli a videli na mne! A Boh pokoja bu-
de s vami“ (Flp 4,4-9).*

Foto: flickr.com, masterworks.net;

Moja služba v Univerzitnom pastoračnom centre sv. Jozefa Freinademetza v Mlynskej doline v Bratislave

Text: P. Ján Štefanec SVD

Ked' som sa dozvedel, že správca UPeCe páter Milan Bubák odchádza do Ríma na generalát a ako svojho nástupcu by si želal mňa, potešilo ma to a zároveň ma premkla bázeň. Vynorilo sa množstvo otázok, ktoré som si dovtedy nekládol: či to budem vedieť, či to zvládnem, či sa mi podarí priblížiť sa mladým, uchopiť celú tú obrovskú realitu univerzitnej pastorácie...

Naviac, v Nitre som si zvykol. Bolo tam krásne, konečne sme dokončili na misijnom dome a priľahlých budovách veľké opravy, začali sme lepšie hospodáriť, takmer všetko bolo zrekonštruované, boli tam ideálne podmienky pre život a rozvoj pastorácie...

Pozvanie ísť do UPeCe som prijal ako výzvu

Bola to výzva začať niečo úplne nové, iným spôsobom, s dôverou nielen vo vlastné sily. Predchodca bol skvelý kazateľ, organizátor.

Vybudoval nádherné dielo... Po takýchto knihách sa nenastupuje ľahko. Ľudia majú veľké očakávania a v UPeCe to nebolo inak. Z každej strany som počúval - za Milana to bolo takto, za Milana sme robili veľa aktivít, premietali sme filmy, konali sa trojdňové adorácie atď. Ale Milan bol skvelý kazateľ - tlačil svoje kázne a rozdával ich veriacim, publikoval ich na internete, chodil so študentmi na letné cyklotúry atď.

Mojou prioritou bolo nadviazať na všetko krásne a dobré, čo môj predchodca robil. Mal

som silnú túžbu vyjadriť svojím prístupom kontinuitu diela, ktoré začal v Mlynskej doline sám Pán prostredníctvom Milan a mnohých ďalších ľudí, oddaných myšlienke. Išlo mi o to, aby som svedčil o skutočnosti, že my verbisti spolupracujeme, a nekonkurujeme si, že náš apoštolát je službou iným, a nie prostriedkom, aby sme si jeho prostredníctvom budovali kult osobnosti. A chcel som sa učiť. Študovať celú situáciu okolo sveta mladých.

Spolupráca je vždy základom úspechu

Kaplán, ktorý už pôsobil v UPeCe a mal veľa skúseností, sa mi stal skvelým spolupracovníkom a spoločníkom. Stanko Krajňák bol parták, ako sa patrí. Vychádzal mi v ústrety, vovádzal ma do problematiky, pomáhal mi organizovať život v UPeCe, pomáhal mi pri výbere koordinátorov, organizovaní výletov do rodiska patróna nášho centra sv. Jozefa Freinademetza do Oies v Dolomitoch. Rovnako mi bol skvelou oporou vo všetkom, či to bola rekonštrukcia a rozšírenie priestorov pre študentov, zriadenie baru s kávou a kofolou v Librese, alebo to bola reorganizácia jednotlivých tímov, ktoré fungujú v UPeCe, vedenie katechéz a duchovných programov - a mohol by som pokračovať ďalej.

18 – 25

Nie raz som pocítil, ako ma celá táto vec - UPeCe - presahuje. Prosil som Boha o svetlo: ako ďalej, čo robiť, na koho sa obrátiť - a v jednej takejto chvíli som dostal odpoveď: 18 - 25! To sú oni, tí, pre ktorých si tu! Oni majú byť vždy na prvom mieste. Im máš slúžiť. Budú tvojou prioritou! A tak som si napísal na A4 18 - 25 a pod tieto číslice som si napísal osobné misijné poslanie medzi študentmi. Dnes ho už môžem prezradiť, lebo viem, že bolo tým, čo mi veľmi pomohlo v začiatkoch a čo ma drží dodnes:

...počúvaj ich,

...miluj ich,

...modli sa za nich a s nimi,

...urob pre nich maximum,

...buď pre nich všetkým.

V tomto duchu vnímam svoju službu medzi tými, ku ktorým som bol pred siedmi rokmi poslaný. Je namáhavá, ale mám ju rád. Obohacuje môj život, rozširuje obzor a v neposlednom rade mi pomáha udržovať sa na pulze doby. A mám pocit, že ma omladzuje... Úprimne odporúčam!

Čo potrebujú mladí dneška?

Sv. Otec František nás všetkých od svojho zvolenia prekvapuje sviežosťou posolstva radostnej zvesti, ako ho podáva. Z jeho úst znie ako niečo životodarné, úplne nové, a pritom dávno známe. On je pre mňa prototypom nového evanjelizátora a novej evanjelizácie ako takej. A to je presne to, na čo je vnímavý aj dnešný mladý človek - študent. Nepotrebuje frázy, nepotrebuje ťažké teórie, strnulosť, kŕč alebo náboženský predsudok. Potrebuje sviežosť a aktuálnosť posolstva, potrebuje zakúsiť, že je to naozaj radostná zvesť a že je možné tak žiť.

V UPeCe toto mladí nachádzajú, preto tam chodia. Preto sa oduševnia pre mnohé krásne projekty, pre službu iným a ja som za to nekonečne vďačný Pánu Bohu. Veď je to prejav jeho priazne, že sme a že tu môžeme byť pre druhých.

SVIEŽOSŤ A AKTUÁLNOŠŤ
POSOLSTVA, ŠTUDENT
POTREBUJE ZAKÚSIŤ,
ŽE JE TO NAOZAJ RADOSTNÁ
ZVEŠŤ A ŽE JE MOŽNÉ TAK ŽIŤ

Aké sú očakávania študentov a mladých, niektorí vyjadrili nedávno týmito slovami:

„Potrebujem, aby mi Krista ohlasovali vlastným príkladom, osobným svedectvom. To, čo vie mladých chytiť za srdce, nie sú, žiaľ, nekonečné pobožnosti a ani robenie 2000 akcií pre mladých, ale **S MLADÝMI**. A to je rozdiel, dovoliť nám zakúsiť Boha. Pozvať nás do vzťahu s ním.

Možno o Bohu menej hovoriť a robiť veci, ktoré Boha predstavujú samy osebe. To je to, čo ja vnímam, že potrebujeme.

Ako to robiť efektívne? Alebo čo je efektívne? (Trošku mám problém so slovom efektívny - neviem, či by mala byť naša viera a vzťahy o efektoch, o imidži..., skôr si to teda prekladám ako **prítlačivo ohlasovať Boha...**)

Efektívne (prítlačivo) to robíte, aj keď idete s nami do Rumunska a spolu s nami sa približujete tým ľuďom. Spolu s nami objavujete Boha v jednoduchosti a chudobe, v spoločensťve, kde je veľakrát priestor aj pri večerných opekačkách o Bohu hovoriť a uvažovať ... - možno aj tak inak ako

v kostole a na strečkách. A to je niečo, čo zostáva, čo sa dotýka. To, keď sa nám venujete vo sviatosti zmierenia, v duchovnom poradenstve, v príhovoroch. My mladí sme zvedaví, uvažujeme, pochybujeme a sme šťastní, keď ste tu pre nás...

No a je jedna vec, ktorá bola dosť „efektívna“: Dolomity. Vzali ste nás na miesto, kde sa narodil náš patrón, chodili sme jeho cestami, bolo to niečo, čo nás s ním viac zbližilo, keď sme sa pozerali na výhľady, na ktoré hľadel on... Priblížilo nás to k Bohu i k sebe navzájom.. :)”

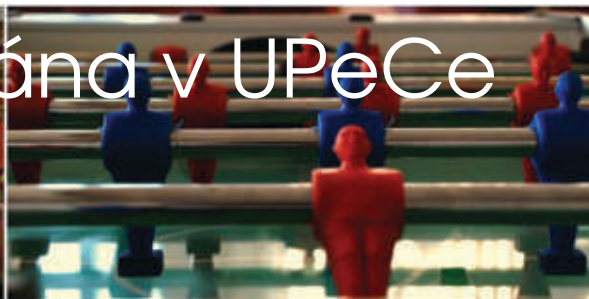
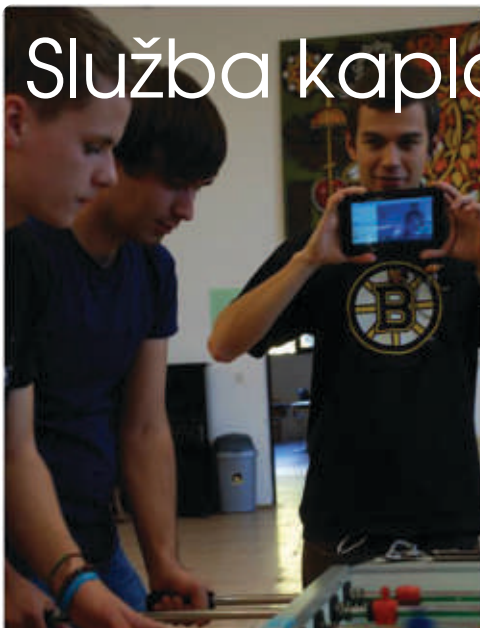
Služiť mladým je namáhavé, ale krásne. Človek zakúsi toľko radosti, ale zároveň aj vízie, čo pomáhajú rásť, pochopí, že sa nemá na čo sťažovať. Som vďačný a šťastný, že patrónom nášho centra je práve sv. Jozef Freinademetz, priekopník misionárskej inkulturácie, ktorý prišiel na to, že ak má ohlásiť Krista Čičanom, potrebuje sa s ním sám stať. Je pre mňa nevyčerpatelným zdrojom inšpirácie, aby som sa pre študentov stával denne študentom i ja.

➔ Každý deň je v UPeCe spoločné slávenie liturgie.

Foto: upc.uniba.sk

Služba kaplána v UPeCe

Okrem pátra Jána Štefanca, SVD pôsobí v Univerzitnom pastoračnom centre sv. Jozefa Freinademetza ako kaplán páter Igor Kráľ, SVD a my vám prinášame krátky rozhovor s ním.

Foto: upc.uniba.sk

Spracoval: Tomáš Gerboc SVD

Igor, možno si t'a mnohí pamätajú ešte ako študenta, ktorý prispieval do Mladého misionára, avšak máme i nových čitateľov. Mohol by si nám povedať niečo o sebe?

Mám 33 rokov, pochádzam z Liptovského Mikuláša, kde som študoval na miestnom gymnáziu. Po maturite som odišiel do Bratislavy, kde som študoval na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského učiteľský odbor biológia - chémia.

Až počas môjho štúdia v Bratislave som sa dozvedel o Bohu viac a spoznal som ho osobne. Prijal som krst, po prvýkrát i Eucharistiu a sviatosť birmovania. Okrem Krista som spoznal i verbistov, ich službu, charizmu a dozvedel som sa mnoho o misiách. Práve misie ma veľmi zaujali a tak som sa rozhodol, či spoznal túžbu, byť misionárom. Byť jedným z misionárov Spoločnosti Božieho Slova.

Študoval si v Nitre a Bratislave. Potom si sa vrátil späť do Nitry, avšak, už ako kňaz. Kedy si bol vysvätený?

Bolo to v roku 2010. Dva roky som, po vysviacke, pôsobil ako kaplán v Nitre na Kalvárii, kde som mal predovšetkým na starosti pastoračiu Rómov a mládeže.

Teraz som kaplánom v UPeCe. Niekoľko dní v týždni chodím do tohto nášho centra. Čas, ktorý tu trávim, je rozdelený predovšetkým na duchovné rozhovory a udeľovanie sviatosti zmierenia. Časovo to vychádza aj na 7 hodín v daný deň. Niekedy sem prichádzajú mladí len na pokec, rozhovor, no často sa dostaneme i k dôležitým a hlbokým témam. Každý deň, vo večerných hodinách, slávime v kaplnke alebo veľkej sále sv. omšu. Ako najdôležitejšiu úlohu v tejto službe vnímam to, že spolu s pátrom Jankom tu máme byť s mladými pre mladých,

spolu s nimi sa zúčastňovať ich akcií, vytvárať tak jedno krásne spoločenstvo - jednu veľkú rodinu. A ona je naozaj veľká. Ved' v Mlynskej doline, kde máme centrum, je ubytovaných okolo 10 až 12-tisíc študentov. A mnohí z nich chodia aspoň raz v týždni do nášho pastoračného centra.

Koľko ich teda do UPeCe prichádza a čo všetko UPeCe ponúka?

Cez týždeň, kedy máme sv. omšu o 21.00 v kaplnke, prichádza okolo 200 mladých ľudí. V nedeľu máme až tri sv. omše. Dve z nich sú vo veľkej sále, kde sa vojde okolo 800 - 900 mladých. Myslím, že v nedeľu k nám prichádza okolo 1500 - 2000 ľudí.

Avšak, UPeCe je omnoho viac, ako len priestor, kde môžu ísť mladí na sv. omšu. Máme tu prítomných viac ako 20 rôznych tímov. V nich sú ľudia, ktorí sa rozhodli slúžiť inými rôznymi spôsobmi.

Jeden z týchto tímov je misijný tím, ktorý organizuje dobrovoľnícke misie v Rumunsku počas letných prázdnin. Mladí z tohto tímu chodia taktiež k sestram Matky Terezy, vydávajú bezdomovcom jedlo, navštevujú domovy dôchodcov. Je to skupina mladých ľudí, ktorá aktívne pomáha a so svojou službou sa snaží osloviť i ďalších mladých. Motivujú ich, aby už ako vysokoškoláci vedeli konať veľké veci, možno v skrytosti pred svetom, ale viditeľné pred Pánom. Taktiež tu máme hudobný tím. Ich služba spočíva predovšetkým v zabezpečení spevu a hudby počas našich liturgických slávení. Športový tím organizuje rôzne zápasy a súťaže. Chválový tím zase organizuje každý pondelok modlitbu chvál a pozýva na spoločnú modlitbu.

V našich priestoroch je v priebehu jedného týždňa niekoľko desiatok rôznych podujatí, na ktorých sa mladí stretávajú, modlia, čítajú Písmo, diskutujú na rôzne témy. Taktiež tu máme mnoho prednášok, katechéz a rôzne iné podujatia, ktoré slúžia mladým, aby sa lepšie zorientovali vo svojom živote a žili ho viac v plnosti.

Máme napríklad florbalovú, či pingpongovú ligu a kalčetrové turnaje. Študentom je k dis-

pozícií i kuchynka, kde si môžu niečo uvariť alebo upiecť. K dispozícii je kávomat, čaj, čapovaná kofola, či čokoláda. Nemenej dôležitá je knižnica, študovne a čo je veľmi dôležité - takmer non-stop je k dispozícii kaplnka s eucharistickým Kristom. Možností je isto veľa.

Ak by sme sa pozreli na Mlynskú dolinu, tá ponúka mnoho možností, avšak naše UPeCe chce byť alternatívou, ktorá pomôže mladým k rastu ich osobnosti, nielen vo sfére života vo svete, ale aj života s Bohom. I preto ponúkame formáciu v oblasti náboženskej, spoločenskej, či sociálnej. Mladí tak majú možnosť, rásť v plnosti svojej osobnosti.

Keď si študoval v Bratislave, navštevoval si UPeCe, spoznal si sa v ňom s verbistami?

Áno, navštevoval som ho. V UPeCe som ja sám chodil na prípravy - katechézy - na prijatie sviatostí. Potom ako študent - bohoslovec som sám viedol tieto katechézy a pred rokom a pol som sa do UPeCe dostal ako kaplán.

Stretávajú sa tu mnohí študenti z rôznych častí Slovenska. Vydržia niektoré kontakty a vzťahy - priateľstvá s nimi i po ukončení štúdiá?

Môžem povedať, že my sa ako spoločenstvo ešte z prvej vysokej školy stretávame doteraz. Je to len dva krát do roka, ale vieme o sebe i mimo stretnutí. Ak má niekto svadbu, krst. Na mojej kňazskej vysviacke i na primíciách sme sa stretli taktiež. Snažíme sa nájsť si príležitosť na stretnutie, lebo dôvody na to máme.

A teraz, ešte na záver, čosi osobné - Igor, aký vzťah máš k UPeCe?

Pre mňa je UPeCe Galileou. Keď Kristus vstal z mŕtvych, odkázal učeníkom, aby šli do Galiley, preto práve tam ho nájdu, tam sa s ním stretnú. Aj pre mňa je UPeCe miestom stretnutia sa s Pánom. Spolu s pátrom Jankom máme jednu spoločnú túžbu, aby sme všetkým mladým vytvorili priestor, v ktorom by sa mohli stretnúť so zmŕtvychvstalým Pánom. S Ježišom, ktorý je živý! **Igor, vďaka za rozhovor i za osobné svedectvo!**

Naša služba, akcie a iné správy

LYŽOVAČKA? BEZ SNEHU? Si normálny?!

Text: Juraj Cibula SVD

Kto by sa netešil na lyžovačku alebo čas strávený v horách. Ved' je to krásny čas, kedy môžeme zabudnúť na školu a ísť si konečne oddýchnuť a načerpať nový dych. Možno aj čistý horský vzduch pre ďalšie mesiace pobytu a štúdia v Bratislave. Ved' ako sa hovorí, že Bratislavčania, keď prídu do hôr, tak si potrebujú aspoň raz za deň na päť minút ľahnúť pod výfuk auta, aby nedostali infarkt, tak aj my sme skoro dostali infarkt. Aj keď nie z toho, že by nám chýbal smog, ale kvôli tomu, že sneh, na ktorý sme sa tešili celý rok, skoro žiaden nebol. Tak tie lyže, ktoré sme si so sebou doniesli, sme obchádzali na chodbe, cez ktorú sme prechádzali.

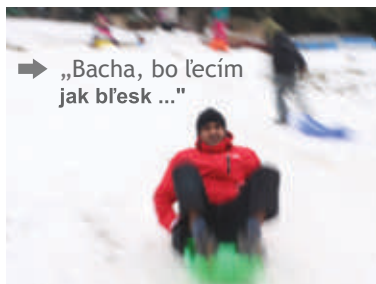
Ako hovorí Sväté písmo: „Nebud'te ustarostení o zajtrajšok,“ tak sme si užívali prítomný okamih naplno. Naše sny boli také, že počas dňa si dobre zalyžujeme a potom, tak dobre unavení, prídeme na faru, dáme si klasickú kyselice a pri zvukoch fil-

mu zaspíme. Ale ako sa hovorí: „Časy sa menia,“ tak aj počasie prekvapilo. To je tak aj v živote. Máš niečo vysnívané a Boh ti to aj plní, ale trochu inak, ako si predstavuješ. To bol aj náš prípad. Sčasti sa nám tieto sny aj splnili. Niektorí išli predsa len lyžovať, niektorí dokonca prvýkrát v živote, ako napr. Donie, ale len na zjazdovky, ktoré boli zasnežené. Potom sa vrátili na faru a čo tam nevidieť? Kyselica!

Aj keď nebolo snehu a bolo aj teplo na toto ročné obdobie (okolo 7 stupňov), malo to aj výhodu, nebola nám zima. Okrem lyžovania, ktoré bolo obmedzené, využívali sme aj hory na krásne prechádzky. Jedna z takých „menších“ prechádzok merala 36 km, čo bolo potom aj cítiť. Prešli sme si aj po hranici medzi Slovenskom a Moravou. Tu sme už okúsili aj dotyk prvého (alebo posledného) snehu. Bolo tu miestami aj 5 cm súvislej vrstvy snehu. Ved' nadmorská výška bola okolo 1000 m n. m.

Popri tých úžasných akciách, obdivovaní krás Moravy a užívania si snehu, nechali sme dopriať aj sviatostnému životu. Každý deň sme začínali sv. omšou, kde sme sa mohli stretnúť so „šéfom,“ teda Ježišom Kristom a takto v spojení s ním, sme ho prinášali aj ľuďom, ktorých sme stretávali, či už na ulici, alebo v kostole, alebo na pastoračnej návšteve.

Sme veľmi vďační Pánu Bohu za tento strávený čas v takomto úžasnom kraji, plnom úžasných ľudí, ktorým patrí vďaka, že sa o nás tak dobre starali, že sme ani hladní neboli. Nech to Boh odmení novým duchovným povolaním.

➔ „Bacha, bo ľecím jak b'lesk ...“

Foto: Juraj Cibula SVD, Tomáš Gerboc SVD

➔ Aj takto vyzerala evanjelizácia v meste

KTOSI ŤA VOLÁ

Text: Martin Ligač SVD

Pre mnohých mladých ľudí bola sobota 8. februára bežným dňom, ktorý v ich živote nebude zohrávať špeciálnu rolu. Avšak tento deň bol pre niekoľko mladých ľudí niečím výnimočný. Dovolím si to tvrdiť z toho dôvodu, že sa v Bratislave opäť konala akcia, ktorá nesie príznačný názov - Ktosi ťa volá. Som presvedčený, že v tento deň niekoľko mladých ľudí našlo svoje povolanie a určilo si smerovanie svojej životnej cesty. Kňaz, laik, misionár, matka, reholník, biskup - títo všetci svedčili o svojich životných cestách a povzbudzovali mladých ľudí, aby hľadali svoje povolanie a nebáli sa naň odpovedať. Veľkým obohatením bola prítomnosť bratislavského pomocného biskupa Jozefa Halka, s ktorým sme mohli sláviť Eucharistiu. Okolo sto mladých ľudí ho počúvalo so zatajeným dychom, keď hovoril o svojej ceste povolania. Samozrejme, všetko to spestril zábavný program, obohatený o vtipné videá, súťaž či scénku. Priestor bol aj na svätú spoveď, adoráciu alebo priateľský rozhovor. Som presvedčený, že keby som ešte nebol reholníkom, 8. februára 2014 by som sa s ním určite opäť rozhodol stať.

Foto: archív SVD

➔ Kreativita v evanjelizácii

SLÁVNOSTNÝ DEŇ

Text: Tomáš Baleja SVD

15. január je dňom, kedy si pripomíname sviatok nášho Otca zakladateľa. Tento rok sme mali slávnosť nielen v kostole sv. Arnolda Janssena, ale aj v kostole Povýšenia svätého Kríža na Daliborovom námestí. Slávnostnú svätú omšu v kostole sv. Arnolda celebroval P. Ján Halama, provinciál Spoločnosti Božieho Slova. Po sv. omši nasledovalo v jedálni nášho misijného domu agapé.

Misijný jarmok

Text: Tomáš Baleja SVD

Tretiu adventnú nedeľu sa u nás konal už v poradí 11. ročník Misijného jarmoku, z ktorého výťažok bol venovaný na misiu P. Pavla Baláža, SVD do Amazonky. Ako každý rok, aj teraz si bolo z čoho vybrať, či už podľa vône alebo vzhľadu. Nechýbali rôzne druhy jedál, od toastov, zákuskov, domáceho chleba, cez guláš a kapustnicu, až po cigánsku pečienku a indické špeciality a k tomu pravé mexické pončo. Na výber bolo aj množstvo iných predmetov, ako napríklad knihy, obľátky, kvety, vianočné ozdoby, dekorácie a ručne vyrábané predmety. Pri východe z kostola ste si mohli nechať vyčistiť topánky alebo sa ofotiť v člne s papagajom. Pekné počasie k dobrej nálade ešte pridávalo. Do misijného jarmoku sa zapojilo množstvo dobrovoľníkov, ktorým chceme zo srdca poďakovať.

Foto: archív SVD

- Čo si dostal na narodeniny?
- Pod' k oknu... Vidiš tamto nové BMW?
- Hej, úplne parádne!
- Tak ja som dostal tepláky presne takej farby!

***

Raz si jeden kazateľ zabudol v rukáve kartu. Počas kázne mu táto karta z rukáva vypadla a keďže chcel zachrániť situáciu, opýtal sa ľudí, aká to je karta. Jeden mladík odpovedal: „Srdcové eso.”

„Vidíte,” pokračoval kazateľ,

„takáto je dnešná mládež!

Katechizmus nepozná, ale karty áno!”

***

Misionár podáva správu o tragickom konci svojho spolupracovníka: „Brat Bonifác bol veľmi horlivý. Keď ho ludožrúti varili v kotle, modlil sa za nich modlitbu pred jedlom.”

***

Mladý muž prišiel za starším kňazom a povedal mu:

„Kúpil som si nového jaguára, aby som mohol rýchlo jazdiť. Požehnáte mi ho, aby sa mi na ceste nič nestalo?”

„A čo je to jaguár?” spýtal sa starší kňaz.

Radšej pôjdem za nejakým mladým, pomyslel si majiteľ nového vozidla.

Vyhľadal kaplána a povedal mu:

„Vidíte toho jaguára?”

„Ten športový šesťvalec s 240 koňmi?”

„Áno, ten. Mohli by ste mi ho požehnať?”

„A čo je to požehnať?”

opýtal sa mladý kaplán.

***

Do vlaku nastúpi mladý muž. Je zarastený, šaty má potrhane, ruky špinavé a na krku mu visí veľký kríž. Upravený spolucestujúci si to všimne a chce naňho zapôsobiť. „Viete, mladý muž, čo symbolizuje ten predmet, čo máte na krku?”

„Chlape, keby si ty vedel,

čo si ten pre nás vytrpel, tak by si ho nosil tiež,” zaznela mu odpoveď mladíka.

***

Pripravil: Matej Reiner SVD

ARNOLDOVA

hádanka

č. 11:

STOP

fajčeniu

Text: Peter Fillo SVD

Misionár Viktor sa rozhodol, že prestane fajčiť. Uvedomil si, totiž, že to stojí veľa peňazí a nedáva tým práve dobrý príklad. Mal posledných 27 cigariet. Povedal si, že keď vyfajčí týchto 27 cigariet, tak navždy prestane.

Viktor fajčil trochu zvláštne. Vždy vyfajčil iba dve tretiny z cigarety a potom ju zahasil. No, keďže mal posledné cigarety, rýchlo si uvedomil, že z troch zvyškov si môže ušúľať ďalšiu.

A tak, si z toho, čo zvýšilo, začal šúľať nové. Koľko cigariet dokopy, z pôvodných 27, mohol takýmto spôsobom misionár Viktor vyfajčiť, predtým než navždy prestal?

Odpooveď na príklad č. 10 – Chameleóny

4 chameleóny zožerú za 4 minúty 4 muchy. Otázka znela, koľko chameleónov je potrebných, aby za 400 minút zožrali 400 múch?

Keď 4 chameleóny zožerú za 4 minúty 4 muchy, tak tie isté 4 chameleóny zožerú za 1 minútu 1 muchu. A teda, za 400 minút zožerú 400 múch.

Správna odpoveď je: 4 chameleóny.

Správne odpovede zasielajte mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme poukážkou do kníhkupectva v hodnote 10 eur.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

Bírešová Terézia, Beniaková Klaudia, bohužnáma z Ryban, Florian Krajník, Gálová Slávka, Gašparíková Renata, Gajdočíková Gabriela, Hudáčková Eva, Karabinošová Valika, Kováčiková Terézia, Krchňavý Jaroslav, Kompasová Margita, Kubranská Mária, Kulichová Mária, Macáková Mária, Masaryk Jozef, Urbaníková Anna, Pacura Dušan, Petič Milan, Podstavek Ján, Rádi Vladimír, Sabadošová Cecília, Smajdová Renáta, Szucs Peter, Šimková Mária, Šišková Mária, Šuláková Štefánia, Tomková Mária, Ukropcová Anna, Valková Mária, Víťazová Ita, Vojtičková Mária, odoberatelia časopisu Posol z Ryban, Misijné združenie DS Stará Lubovňa, modlitbové spoločenstvo Nitra a mnohí iní, ktorých mená z rôznych príčin nie sú zapísané v tomto zozname. Napriek tomu láska a podpora Vás všetkých sú určite zapísané v našich srdciach i v nebi.

Rodina: Balážová, Beganyová, Bišťutová, Cenkerová, Dušičková, Filadelfiová, Forišová, Gercobová, Halková, Habarová, Hanuliaková, Horníková, Hudíková, Janičková, Kolumberová, Kottrová, Mátiková, Mizeráková, Omastová, Onuferová, Orečná, Sochuláková, Srníčková, Peštová, Pižgová, Purdeková, Romanová, Tkáčová, Tomanová, Vargová, Vašová, Zat'ková

Farnot': Branovo, Bukovinka, Bukovinka, Bystré, Čadca - Kýčerka, Dvory nad Žitavou, Hruštín, Lipany, Lipt. Mikuláš, Lokca, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery - Brezany, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Povážská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Snina, Štefanov nad Oravou, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Vavrečka, Vranou nad Topľou, Veľká Hradná, Veľká Ves, Vidiná, Vojňany, Vráble, Výborná, Zázrivá, z kostola sv. A. Janssena z Krupinskej a dobrodinci z celej Českej republiky

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na **číslo účtu: 5032069988/0900**

Naša adresa:

Mladý Misionár,
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava.

Mail:

mladmisionar@gmail.com

Web:

www.mladymisionar.sk

KRESBA NA ZAMYSLENIE

MISIJNY JARM

2014

Výťažok z Misijného jarmoku putoval do Amazonky v Brazílii.

Foto: archív SVD

MOK

K
Ň
A
Z
S
K
Á

VYSVIACKA

NÁŠ SPOLUBRAT
Juraj Cibul a SVD
PRÍJME V PIATOK DŇA
20. júna 2014
o 17.00, V KOSTOLE
NEPOŠKVRNENÉHO
POČATIA PANNY
MÁRIE V RYBANOCH,
Z RÚK OTCA BISKUPA
VILIAMA JUDÁKA
sviatos k azstva.
Primi nú sv. omšu
V RODISKU BUDE
SLÁVIŤ V SOBOTU
21. júna 2014
o 15.00.

2014

**MISIJNÉ
PRÁZDNINY**
7 - 12. júl
LEVOČA
4 - 9. august
TRENČÍN

VIAC INFO NA: WWW.SVD.SK
FB/MISIJNÉ PRÁZDNINY

Projekt je realizovaný s podporou programu Mladež v akcii.